THE TRUTH SHALL MAKE YOU FREE

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

License No. 331 dated 15th October 1935.

Vol. XIV No 1. Alwaye, September, 1939.

Editorial Committee.
The Principal
T. I. Poonen, M. A. (*Editor, English Section, and Manager*)
D. P. Unni, M. A. (*Editor, Malayalam Section*)
V. M. Ittyerah, M. A., B. Litt.
C. P. Mathew, M. A.
K. Jacob, M. A.
A. Aravamudha Ayyangar, M. A.

Rate of Subscription:—Twelve annas per annum.

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE,

ALWAYE, SEPTEMBER, 1939.

Vol. XIV. **SEPTEMBER 1939** **No. 1**

License No. 331 dated 15th October 1935

PRINTED AT THE C. M. S. PRESS, KOTTAYAM, 1939

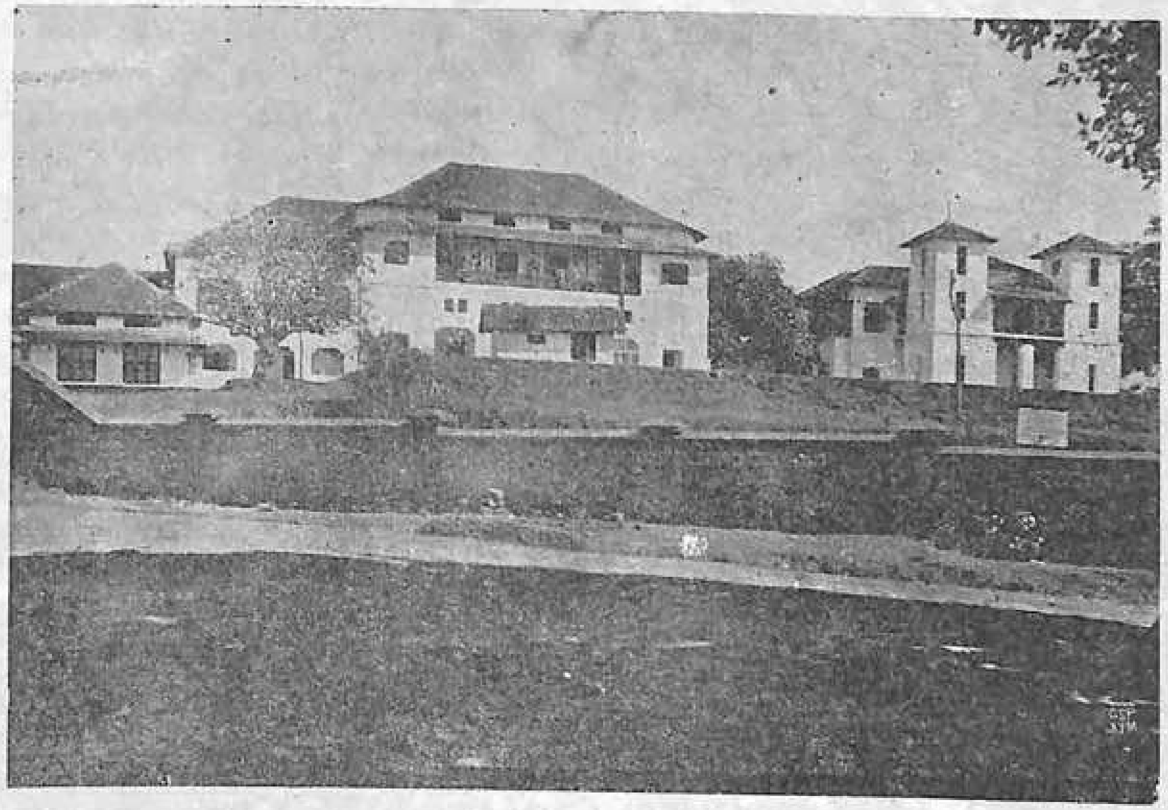

JUDAS ISCARIOT: OR THE PROBLEM OF FRIENDSHIP*

THERE is hardly any character in the whole of the Bible who has aroused greater indignation in the minds of men than Judas Iscariot. His name has met with all kinds of curses ever since the day on which he hanged himself. And probably he deserves as much derision and contempt as he has got, or even more, for his crime was heinous. He turned traitor to the most loving man who has ever lived in this world of ours. Unloving though we are to a great extent, there is not much else more revolting to us than faithlessness to love. One who can turn traitor to a friend is the last person whom we would like to associate with. Judas Iscariot's guilt was great. And no amount of remorse can really atone for it. Yet, when we pause and consider, we feel the pity of it all. Judas has been the most unfortunate man in the long history of humanity. Robert Burns once said that he could weep for the devil chained in the darkest corner of hell. I think we have more reason to weep for Judas Iscariot.

Let us carry our minds back some two thousand years and try to reconstruct the

*A sermon delivered at the College Chapel.

story of Judas joining the party which followed our Lord. We may picture to ourselves a very intelligent young man, shrewd and practical in outlook, but thoroughly unsatisfied with the world he saw around him. He saw much of inefficiency and waste in the lives of the people he knew—waste in money and things that contribute to physical comforts; but also waste in mental energy and the capacity to work towards a great end, to achieve good and noble things. There was hate between the Jews and Gentiles, hate between the Jewish Sanhedrin and the Roman Government, hate between the Pharisees and the Sadducees, dissatisfaction among the proselytes, and confusion everywhere. Judas Iscariot saw a vision, in his own way, of a changed world order, a new system of society, a new form of Government, where there was no dissipation of energy, no waste, but where everything contributed to greater happiness and a fuller manhood.

Of a quiet, solemn evening, looking at the vast panorama of Lebanon, the setting sun playing upon the thick-set cedar leaves, the everchanging spectrum of light agitating his very heartstrings and opening his eyes to a whole world of life and colour, Judas Iscariot used to wonder at the quick-changing play of the lights and shadows of life and to yearn for a new world order. And, deep down in his heart he longed for a companion with whom he could share these his secret thoughts. He had come into contact with many likely friends, but he could never feel wholly at home with any of them. They had been either too prosaic and commonplace for him to share his deepest ideals with, or, they had been too superficial and fantastic for his extremely realistic spirit to find satisfaction in their company. So he had gone on from day to day, like Arnold's Scholar Gipsy, communing with his own spirit and feeling at times extremely lonely in a world of indifferent men and women.

Thus, musing a secret thought in his heart, Judas lived in Kerioth, (for, so, I am told, was called his native place, which gave him the title Ishkerioth). And, one day he heard rumours about a new prophet risen in Israel, who preached a new world-order, a kingdom of God. On further inquiry, Judas found out that the new prophet was a carpenter of Nazareth, who had for about thirty years done his work, and earned his living. A thought flashed through Judas' mind. Here was a man after his heart, who was no *mere* visionary. Of course, there was something of the visionary in Jesus; all carpenters are visionaries to a certain extent, because they are artists. But Jesus had worked with steel chisel and wooden hammer, and had fed his mother and some cousins for a long time. So there was no doubt that he was in touch with the facts of life.

Judas at once decided to go and hear this man preaching on the hillside. Very soon he became a regular frequenter of the open air meetings Jesus held. The reality and the dread seriousness of Jesus' words impressed him, and he began to have an increasing attraction for this young leader. He went nearer and

nearer Jesus and heard him with ever-increasing zeal. Jesus, whose eyes never overlooked anything, noted the growing enthusiasm in this man. But he allowed the man's interest to grow without interference. For, he knew that Judas was a strong-minded man and that he would never surrender himself to the influence of anyone else. And things turned out as Jesus foresaw. One evening, as the crowds were dispersing after a meeting on the hillside, and as Jesus was turning away towards the secluded hilltop to pray, he felt a slight tug on his sleeve, and turning round he saw Judas. Judas said to him, in simple words: "Rabbi, will you let me follow you? I wish to live with you hereafter."

That was the wonderful beginning of Judas Iscariot's friendship with Jesus—a friendship which, if Shakespeare or some other great dramatist had desired, could have been made the theme of one of the greatest tragedies of the world—for, tragic its end truly was, most pitiful and most terrible. We need not waste any words describing Judas' end. That tragic night in which he received the sop from his friend and master and went out into the enemy's camp will ever be regarded as the darkest night in human history. Cool and determined, he looked at the face of the friend whom he had once loved and, without even a tremor in his heart, he slipped out of the room into the awful solitude and darkness of the world outside. Behind him he left the little band of eager disciples sitting round the supper table, bewildered and dumbfounded at the extreme gravity of their master's face and the unprecedented solemnity of his words. Before him stretched the limitless expanse of night, the terror of which was equalled only by that of the dreadful night in his own soul. And there he was, cool and determined, without a pang of remorse, without any misgivings about the strange and terrible mission he was on. He was on his way to betray the friend and master who had loved him and who continued to love him and longed to help him.

It is a great mystery. Judas Iscariot walking out of that supper room is one of the great enigmas of human history

Juda's betrayal of Jesus,—how did it happen? How did it happen that, having lived for years together with the best man that the world has seen, the most loving friend any man has ever known, Judas found it possible to betray him? Why did Judas become a party to Jesus' murder? How could he? These are questions that puzzle us, especially if we have realized to some small extent at least how loving Jesus was But we must try to answer them, for, we have perhaps no greater problem in the world than the problem of friendship.

An argument that has often been put forward to explain Judas' action is that it was only a mistake, due to ignorance of Jesus' mind. Some people say that, so far from planning to injure Jesus, what Judas wanted to do was to draw out the latent powers in him by putting him in a compelling situation. According to them, Judas seems to have thought that, when the Jews came to arrest him and to crucify him, Jesus could not but

make use of all the great powers that God had bestowed on Him and that that would hasten the establishment of that great kingdom which they had all been waiting for. This seems possible. But it does not explain all the facts. Jesus had made it unmistakably clear to them, especially in the discourses of the last few days, that the kingdom that he had come to establish was not of this world and that His conquest of the world was to be through love alone. Even granting that Judas had not been able fully to understand Jesus' ideas, it is absolutely incomprehensible that he should have plotted with people who were obviously out to kill Jesus—that is, if he had any love for him.

We must dismiss also that other and more common suggestion that Judas' treachery was just the result of the bribe of thirty pieces of silver that he received from the Jews. Judas was certainly not above corruption. He knew too well the value of money to treat it lightly. And his inordinate love of filthy lucre was no secret among his fellows. St. John calls him a thief even. But with all this we may be certain that the thirty pieces of silver in themselves could not make Judas play the traitor to his friend and master. After all there was in Judas something that was really great, something we may never find in the mere slave of mammon. In the beginning he was able to recognize greatness in Jesus so as to be compelled to follow him; and in the end 'when he had committed the sad act of betrayal he was a big enough man to fling back the bribe in the face of his tempters and go away and hang himself.'

We cannot be certain about all the impulses that worked in Judas's mind; but whatever else there was or was not, we feel sure that Judas could not have betrayed Jesus, so wilfully and deliberately as he did, if he still had any love or friendship for Jesus. He had loved Jesus once, he had admired him, else he would not have followed him; for, after all Jesus had no money or position to give him. If it had been power and position merely that Judas had wanted he could have better turned to the Roman government than to a poor itinerant preacher. Judas, then, had loved and admired Jesus once; and the question is, how was it that his heart became so completely estranged from the ever-loving heart of Jesus? How was it that he lost all his capacity for love and tenderness; how was it that he turned so sour and implacable?

The answer to these questions will throw much light on our own friendships. In whatever mysterious ways our friendships begin, experience tells us that friendship cannot continue to exist and to grow between two people unless they have common ideals and a common purpose in life, in the working out of which they can whole-heartedly co-operate with each other. And this common purpose must be a really worthwhile one and big enough to draw out all their latent capacities, thus to give the fullest development to their personalities. It is not uncommon to find two people coming together, sometimes because of a common interest in some pursuits like games or business, or,

sometimes because of an inexplicable attraction towards each other. And, after the first glow of emotional enthusiasm which in some cases lasts for years, they somehow cease to have any attachment to each other. The friendship just becomes a thing of the past. The reason is not always quite clear. Often it is a sense of futility or disillusionment, nausea arising out of satiety, greed of some sort, unsatisfied personal pride, or even jealousy. But if we analyse such estranged friendships we can always find that the root of the trouble was the lack of a common purpose, really worthwhile and big enough, which could stimulate, redirect and control all their enthusiasms and affections. Most of us are unhappy, ineffective, and incapable of real and sustained friendship because our personalities are divided, and our motives vague and changing according to our moods. It is only 'the expulsive power of a higher affection'—an all-comprehensive and unified loyalty—that can solve our problems and keep our friendships growing. The fearlessness, the frankness, the honesty, and the humility needed for the sustenance of a friendship can come only as a result of the sublimation of all our one-sided passions and loyalties by the purifying power of a really worthwhile common purpose.

Jesus had the supreme purpose of the Kingdom of God always before him, or, in other words, he was always concerned about the working out of his heavenly Father's will. And the basis of his life was complete self-surrender and humility. Judas too had an ideal certainly, as all of us have, whether we know it or not; but evidently Judas's ideal was not in line with the ideal that Jesus had. So they could not possibly keep together for ever unless some changes came, for, as the prophet said of old: "Can two walk together except they be agreed?" There were only two alternatives before them: either Jesus should give up his ideal and accept Judas's; or Judas should surrender his and accept Jesus's. Jesus knew that the objective he had before him was different from that of the people who came into contact with him; and many a time he was tempted to make peace with the world by a compromise. But he knew too that the salvation of all the world lay in the heavenly Father's all-wise, all-loving, and all-comprehensive will which was his ideal, and so, for the sake of all that was good and noble and worth having, he refrained from making any compromise. He knew that, although compromise seemed to be the easier way, it could not take any one far. And so, Judas had either to give up his pet ideals and cherished ambitions, and accept Jesus' ideals and plans, or to drift away from him. This latter he did, and almost before he realized the full significance of it, he who had been a friend of Jesus became one of his bitterest enemies.

We have all some ideals in life—yes, even those who say: "Oh we have no theory of life; we are just getting on somehow." None of us can help living for something, whether we are conscious of our objectives or not. And the only relevant question in our friendships—in our corporate life—is, what is our object in life? Is it just self-satisfaction in

some form, or is it self-giving for the working out of God's purposes of love? Is the basis of our life self-centred personal ambition, or is it love and humility and a desire for service? Now, if we are building our friendships—our life—on anything smaller than the all-wise will of God, we shall learn sooner or later that we cannot keep together. The problem of friendship is the same as the problem of life. Mere words will not do. Even emotional attachment will fade away unless it is sustained by something more vital. Experience teaches us that our friendships cannot continue to exist and to grow except by the strength of a sustained and self-abandoning devotion to the service of eternal Reality. A common love of God and a common devotion to His glorious purposes of love at any cost alone can give us the humility, the patience, the frankness, and the reverence for one another which are so necessary for the continuance and the growth of friendship.

Now just a few words, in closing, about a new factor that has come into human history since the day of Pentecost, a new factor which we have to reckon with in all our attempts to face life and its problems. During his life time Jesus lived as the great Friend to his disciples and his disciples set much store on his friendship. He died, rose again, and vanished away from their sight, and his disciples felt that their great Friend was gone. But on the day of Pentecost, as Jesus himself had foretold, they experienced a new influence in their lives, a power, a personal incoming. This new influence, which they called the Holy Ghost, gave them an altogether new sense of the presence and impact on their lives of the Friend who had vanished away from their sight. Their Friend was now no longer visible to them, but they found that He was with them, permeating their personality, transforming them, directing and sustaining them to the extent that they willingly submitted themselves to His control and trustfully rested themselves on His love. The Friend who had loved them and instructed them now became their indwelling Friend, their ever-present, never-failing companion who made other friendships valuable to them and possible too. Jesus became the common factor in all their friendships, keeping them in the one purpose of the kingdom of God and sustaining them by His love and power. The more they loved Him and opened their hearts to His influence and control the more their capacity to love and to be loved increased. They continued in love and fellowship. And the heathen looked on in wonder and astonishment and said: "Behold, how these Christians love one another!"

This experience of Christ's unseen friendship, which transformed them for the world and transformed the world for them, was what characterized the early Christians as they went through the pagan world. And this experience has ever since been the note of the lives of an increasing number of Christ's friends who let Him have His way with them. To-day Christ is offering us this transforming friendship, which can transform life for our friendships. And we need only to

accept it. So, the question finally comes to this: shall we surrender our lives to Christ and trustfully accept the Friendship he offers, or shall we turn away like Judas Iscariot?

"The Son of Man goeth as it is written of him: but woe unto that man by whom the Son of Man is betrayed! it had been good for that man if he had not been born."

DN. K. C. JOSEPH.

EDITORIAL

The College Crest.

At long last, the College has adopted a crest which appears on the cover of this issue. The symbolism of it, we trust, is obvious. The motto 'The Truth shall make you free' is one peculiarly appropriate to a centre of learning. "I saw young fellows all around me," says Von Hugel, "fretting to be free, to be their own sole, full masters. They fretted against this and that thing; against this and that person. They thought if only they could get away from these they would indeed be free. But I myself could not feel that to be nearly enough. I wanted I had to get rid of, not those outside conditions, not those other people; I had somehow, to become free from self, from my poor, shabby, bad, all-spoiling self! There lay freedom, there lay happiness." This freedom, there lay happiness." This inner freedom which alone gives man real happiness is not to be sought merely by social adjustments, economic transformation or political reconstruction. Deeper than all these lies the freedom from delusions and obsessions caused by the perception of ultimate truth about man, God, and the machinery of the universe. It is in the quest of these ultimate truths that all true learners should be engaged. It is our devout hope that all our students, past, present and future, as well as all who carry on the work of teaching in this place will persistently make it their aim to seek truth and realise for themselves the true freedom which truth invariably leads to. In the working out of this great aim, may our readers be united. Truth is big and many-sided, and as the years roll on fresh vistas of truth cannot help unfolding themselves to discerning enquirers. For no generation possesses the right to claim the fulness of truth to the exclusion of further light.

"Let knowledge grow from more to more
And more of reverence in us dwell
That soul and mind according well
May make one music as before."

A New Era for the College.

The present year is an eventful one for this College, not alone on the ground of the adoption of a crest. This nineteenth year of its existence sees the College completely cut off from the University of Madras to which it was first affiliated as an Intermediate College in 1921 and a Degree College in 1923. Now that a new

chapter has opened in its history as a College associated with the new University of Travancore, we trust it will profit to the utmost by the realisation of all the ideals which the new University stands for. What we lose in catholicity by the absence of students from the neighbouring areas of Malabar and Cochin will, we trust, be made up for by a deeper interest in the State of Travancore as a unit. Largest of the maritime states of India, Travancore occupies an honoured place in the Indian States system, alike by the antiquity of its ruling house, the richness of its culture and the abundance of its material resources. In the just ambition of the new University to harness all the resources of this state, our students can, we firmly believe, be expected worthily to co-operate. As the University grows in years, it is bound to gain in distinction and individuality. There is a vast area of human learning to which our strongest and best can make their unique contribution. In the realisation of these great aims, may our institution be enabled to play a worthy part, however small it be.

Enter, the Women.

One new feature in the life of the College this year is the admission of women students. For some years past, we were in receipt of occasional requests for such admission. But it was only this year that the sex bar was lifted in the College. The response has been quite encouraging. To all the women students who have entered our portals we extend a warm welcome. We need hardly assure them that our columns are always open to all amateurs entertaining literary ambitions without distinction of sex. It is a disappointment to us that no contribution was forthcoming this time from this section of our students. We are looking forward to their effective participation in the future.

The admission of women students made it necessary for the Ittyerahs to move from their cosy habitation near the College to the river-side, where satisfactory housing accommodation has been provided for our lady students. We are glad that this arrangement has enabled the College to profit by the unique experience of Mrs. Ittyerah in educational work.

Our Lady Tutor.

In Miss R. G. Thomas who has been appointed Tutor in English the women students have secured a resident warden for their hostel. Miss Thomas is the youngest daughter of the late Mr. C. P. Thomas, the veteran educationist, who was for several years a member of our College Council. We extend a warm welcome to her.

Mr. T. B. Thomas.

A development in the *personnel* of the College staff also makes the present year memorable in the history of the College. For the first time a distinguished old student of the College has joined the permanent staff and Fellowship of the College. Mr. T. B. Thomas, to whose appointment we are referring, has already been with us for some time and does not, we believe, stand in need of any formal welcome.

THE CAST OF THE DRAMA STAGED ON COLLEGE DAY.

Rev. K. C. Joseph.

It is a matter of regret to us that owing to financial stringency the College felt compelled to abolish the assistant Lectureship in English which was being worthily filled by the Rev. Deacon. K. C Joseph, M. A. The Deacon's departure from our midst creates a great void. We are glad to know that he has been appointed Lecturer in English in the Madras Christian College. We wish him all success in his new sphere. We commend to our readers his sermon delivered in the College Chapel during the last term which we are publishing in this issue.

Return of Mr. C. P. Mathew.

Mr. C. P. Mathew has rejoined the staff enriched by unique experiences as a delegate of the World Missionary Conference at Tambaram and an itinerant speaker in the United Kingdom on the Tambaram Conference. Though our students have had the benefit of an address by Mr. C. P. Mathew on his experiences abroad we are sure that his article on the subject and his broadcast address which appear elsewhere in this issue will be welcomed by a larger circle of readers. It is possible that Mr. Mathew's views will not pass unchallenged in certain quarters. Nevertheless we are confident that the address will provide much food for thought to readers interested in the subject.

The War.

As we go to Press, we have learned with deep regret that the ultimatum given to Germany by the British Government expired at 11 a. m. (British Summer time,—3. 30 p. m , Indian standard time) on Sunday the 3rd September, and that Great Britain has been at war with Germany ever since. Few of us who were alive in August 1914 imagined that History would repeat itself with such startling rapidity and that we should live to see two wars of such colossal dimensions involving untold suffering on men and women all the world over. But in the inscrutable dispensations of Providence, it has been ordained that tragedy is the cost of progress alike for individuals and nations. There are issues for which even at a dread cost of tears self-respecting nations in spite of all their deserve for peace and good will have no alternative but to unsheath the sword against the forces of unrighteousness. Who that has followed the terrible record of the Reich Government, during the last six years, its perfidy, faithlessness and cruelty, can help feeling convinced that for the preservation of all that is sacred in society and civilization, a fight to the uttermost with the forces of Nazism was inevitable ? In this hour of agony let us lift our hearts to God and pray that the nations may yet learn to recognize His will as the one redeeming force in the government of the world.

Great God, whose sovereign will
'Both known and unknown worlds obey
Now give the Kingdom to Thy Son
Extend His power, exalt His throne.

AFTER MADRAS, IN GREAT BRITAIN

(C. P. M.)

(The following is taken mainly from an article prepared for the *National Christian Council Review*; it is evidently meant primarily for people interested in missionary work.)

A small group or 'team' consisting of a delegate or two each from India, China, Japan and Africa to the World Missionary Conference at Madras held in December last, was invited to visit the British Isles, and speak about the conference to the Churches there. I was one of this group. Within a month after the conference we reached London and had a week of quiet before we started work. We began with a Retreat at "Old Jordan's," a serene spot outside the city where the members of the Society of Friends used to hold their meetings in the early days, and which has witnessed many scenes of persecution to which they were subjected in those times. A few friends participated in this Retreat with us and it served as a useful preparation for our work. The house in which Milton lived for several years stands still in that village and we paid a visit to the same. Shortly after this Retreat there was held a dedication service in St. Paul's Cathedral, at which those present set us apart for our work and prayed for the same. The Archbishop of Canterbury gave us the blessing at the close of the service. The preacher was the well-known Dean of the cathedral, Dr. W. R. Matthews, who in the course of a thoughtful address referred with joy to the progress the Christian gospel was making in the continents of Asia and Africa, which served in a way to counterbalance the check that it seemed to meet with on the soil of Europe at the present time. Some of the dignitaries of the Free Churches also took a leading part in the service. I was told that it was the first time that a joint service of this kind was held in that great Cathedral of England, a happy augury of what we may expect to happen in the Church as the result of the Madras Conference.

Early in February we started on our work in different directions in three batches. Some British delegate or other was with each batch at every place. Though the groupings changed from time to time, in most of the places I was with the Chinese gentleman, Mr. Cheng. Each of the three batches visited about twenty centres in England, Scotland and Ireland together. Before the close of March we returned to London and had a week's programme there. Even while at Madras our friends the British delegates there had assured us of a most enthusiastic welcome in their country and this assurance was in no way belied in our subsequent experience. Wherever we went, we met with a most hearty reception at the hands of the Christian friends of the locality. In most of the places we had two kinds of meetings—a large public meeting and smaller meetings for special groups, normally combined with tea. Even those who came to the large meetings were people more or less keenly interested in the cause of the Christian gospel; they rejoiced at the news of the growth of the Church in distant lands like India, China, and Africa. With very few exceptions the attendance was considered to be quite good at all the places.

The question is sometimes asked whether the Church is losing ground in England. It is not easy to answer the question definitely. As the Bishop of Liverpool who took the chair at our large meeting in that city remarked wisely in connection with this question, whatever the answer to it be, whether more and more people are giving up the faith of their fathers or not, the duty of those who adhere to that faith is clear and it is ever the same—to proclaim that faith by word and deed with unabated zeal. That there are still large numbers of people in Great Britain, who are keenly interested in the spread of the Gospel and the growth of the Church is unmistakable whatever be the proportion of their numerical strength to the total population of the country. The satisfactory attendance at most of our meetings as well as the eagerness with which they listened to what we had to say about the churches in our lands is a small evidence in support of the above statement. The large funds which are still being collected year after year for the work of the Missions form another tangible test of the same. One is reminded in this connection also of a statement which one hears occasionally, namely that the Churches in Britain are mostly empty nowadays. Definite figures would be useful, but I do not have them. Every Sunday during our tour each one of us spoke at two services and before as well as after our tour we attended services in some of the Churches in London. A few of these Churches were quite full. Long queues waiting at the gate of the city Temple long before the service commences are not an infrequent phenomenon. At St. Martin-in-the-Fields additional seats had to be provided on the evening when I was present there. It may perhaps be said that such instances are however rare and that the majority of the Churches are by no means full.

Again it may be said by some that the attendance at Church services or missionary meetings or even the size of the funds raised for evangelistic work is not a reliable test of the hold which Christianity has over the people of a country and that some deeper criterion must be applied. This contention is not without weight, though I would add that the other points mentioned are not altogether irrelevant. What can this deeper criterion be? Some would suggest that the political or economic life or the foreign policy of Great Britain is a clearer indication of the real Christianity of the British people.* I shall not discuss any of these complex questions with a view to measuring the strength of the hold of Christianity over the English people. We are probably too near in time to the events and too far away in space from the scenes to form a correct judgment on the matter. English Christian friends urge another point also,

*This article was written several weeks before the British declaration of war.

namely that as long as the number of real Christians in England is very limited, that is as long as the country is not truly Christian as a whole, we should not expect the foreign or domestic policy of the nation to be quite Christian. This is true. Still, one wonders whether even a comparatively small group of really earnest Christians might not be able to exert a greater influence on the policy of the nation than their mere numbers would warrant, or at any rate, to raise their voice of protest or warning when matters go seriously wrong. This latter is not altogether absent. Anyhow Indian Christians who are aware of their own inner weakness cannot afford to take a harsh veiw of the failings and limitations of their fellow-believers elsewhere.

One was a little disappointed to see that while in most places in Great Britain there was not any active hostility between the various Churches, there was not much positive co-operation either. That there is not active hostility or recrimination is certainly good. But such a negative ideal is surely inadequate for the Church of Christ. Our meetings were arranged by joint committees in all the places. We were told that such a thing had never happened before in some of the places for several decades. That the need for union is felt more keenly in countries like India where Christians form but a small portion of the total population is not surprising. It was mainly the delegates from the younger churches at the Madras conference that put the case for Church union most clearly and effectively as can be seen from the Report of the conference.

There were some serious turns of events on the continent during our stay abroad and there was considerable anxiety whether England would almost immediately be involved in a European war. Though I am not myself a pacifist I was glad to come into close contact with a few Christian friends who had definitely taken up that position. I was told that the number of conscientious objectors to participation in war had considerably grown since the Great War though even now it is not big enough to exert any appreciable pressure on the policy of the nation.

I was glad to note that my Chinese friend was everywhere able to evoke the sympathy of the audience on behalf of his suffering nation in its heroic stand against the foreign aggressor. The name of General Chiang-Kai-Shek was invariably greeted with loud applause. We in India extend our sympathies to China and it is a joy to us to know that there are other nations whose hearts go out in sympathy to the suffering Chinese even as our own. But occasionally I wondered what would be the attitude of the audience in the matter of India's claim and struggle for greater political freedom. It is not however suggested here that the plight of India is quite analogous to that of China. The knowledge which even the educated English people have about the conditions in our country is by no means of a high order. The great leading newspapers contain but little news of India and what news they give is not such as would help people to form a correct impression of this country.

It may be of interest to many of the readers of this magazine to know that I had the pleasure of living for over a week with Canon and Mrs. Holland who were on the staff of this College at one time. Though it is over a decade since they left this College, their interest in it has in no way lessened and they are still amongst the warmest friends that we have anywhere. Canon Holland is Rector of a parish in London and is as busy and enthusiastic as ever before. At Aberdeen I had the privilege of meeting and spending a few hours with my old Principal, Dr. Skinner. It is over two decades now since he laid down the Principalship of the Madras Christian College and left India. Hundreds of the old students of that College still cherish their memories of their contact with him as amongst the most precious experiences of their lives. Both he and Mrs. Skinner look well for their age and they are enjoying their retirement in quiet and peace.

In conclusion, I would like to pay a very sincere tribute to all my hosts and hostesses for their great solicitude in my conveniences and comforts. I have great pleasure in acknowledging further that not only at the hands of the few friends with whom I came into close contact but everywhere in the trains or buses or on the streets I received the most polite treatment.

"THE MASSES"

(K. V. M.)

There was a time when we used to be referred to as the "teeming millions of India." Nobody saw anything humiliating in it, until at last I issued a rather lengthy statement on the matter. That served as an eye-opener, and the expression soon fell into disfavour among the public. And for the last few years, we have been spared the great humiliation. But it seems that after all, we have escaped from the frying pan, only to fall into the fire; for, now another expression has come into use which is even more degrading than its predecessor. They now call us " the masses."

Masses indeed! As though we are just a heap of potatoes in the corner and nothing better. There might be some among us who like to be considered humble, and so claim that the designation serves us right. Some confirmed misanthropes might even suggest that considering the present state of mankind, it is far better to be a potato than a human being. But I protest. Just think about it. You won't see the sting in it unless you apply your mind seriously to it, for somehow, people seem to have been reconciled to the name. Repeat the word to yourself a number of times: mass- mass- mass--- realising all the time that whether you agree or not, you too are one among the wretched lot. Slowly, as though by magic, a whole world of degradation will unfold itself at which you will gaze in horror and begin to assert vehemently

that you have nothing to do with it at all. Don't fret—you are all right. None of us belong to that world; we are not so degraded as that.

It will be very interesting to picture what would happen, if on a fine evening you were to attend one of the many political tete-a-tete-groups which are so common in our days, and going right up to the leader, reveal to him the fact that after all, he too is a member of this "mass." His first reaction, I feel, would be to jump up from his seat and forgetting all sense of decorum, to kick you out of the room—which, by the way, will prove more clearly that he does belong to the "masses." Then he will begin to denounce your allegation with every argument he can think of. He will tell you that he is very highly educated—he has even taken his degree, with what pains he alone knows!—, that he has been a member of this committee and that, that he has addressed a mammoth gathering here, and an even bigger one there. But it won't help him. He does belong to the "masses," he has to; for, excepting a few of our eminent leaders—and it is they who have coined the designation—we are all part of this degenerate lot.

Just imagine! A handful of men who have been brought to the fore-front by the tide of events and of course, their own merits too—turning back and calling the rest "masses!" Thank God, they don't call us "the mob" or even worse things. But is this not humiliating enough? Do they think we are so degraded, so pitiable? I am sure, we are far better off. Go and ask anyone of the worst beggars in the street whether he would like being referred to as one of the "masses." I am sure, that if he is what I take him to be, he will prefer starving a couple of days more, to being humbled like this.

And what a rich vocabulary has grown around this word! You have mass-psychology—they will tell you that before doing anything with the public, you have to learn mass-psychology, otherwise you will not be able to appeal to the people at large. You have also mass education, mass movement, mass production, and in short, mass everything. The word is rapidly developing a personality of its own, an old, dilapidated, wavering wreck, who has to be coaxed, scolded, appealed to, tended and caressed according to passing moods. And we are all parts of this pitiful person!

Friends, this is indeed disgraceful. If they want to refer to the whole nation, let them say "the public," "the generality of men" or some such word. Let them drop out out this humiliating term. Recently we heard that they passed a resolution to do away with the word "vernacular." They deserve our praise. I only wish they would realise that there are far more painful sores in our political vocabulary which call for immediate attention.

You might wonder why I feel so strongly about this. It is because I am convinced that before any scheme for national reconstruction and independence can succeed, our self-respect has to be restored. And just imagine how much of it we have already lost and are still losing by being constantly called "masses!" I fear, we are fast heading towards a sense of national inferiority from which nothing may ever make us free. Even now, there are people who take it as a matter of course whenever they are addressed in this disgraceful manner. If we wait, there may come a stage when they will even exult in it—and then, the gods take care of us! Before that comes—and it looms dangerously near even as I write—let us rise in revolt and urge our leaders to do something.

Some of us might propose that the whole matter be referred to a committee. It is a perfectly harmless idea. Only, I would suggest that instead of proceeding in the usual manner, we must strike out a new path: the membership of the committee must be open to everyone who wishes to serve in it. The advantages of this system are manifold. In the first place, we can obviously increase our strength — remembering the good old maxim that there is strength in numbers —we can also solve the vexed question of communal representation, and avoid much unnecessary trouble and heart-rendings in the choice of the personnel, a process, which for all that we know, may require an indefinitely long time, or may not take place at all! In the mean-while, let us not remain idle. Everywhere, protest meetings must be held, strong resolutions passed, huge processions organised, and the Press and Papers choked with statements. Let us develop this into a first class crisis. It deserves that and more!

TWO GREAT ENGLISH-SPEAKING RULERS OF THE CENTURY*

(T. I. P.)

For the first time in history, a King of England recently accepted the hospitality of the other great English speaking ruler of the world, the President of the United States of America. This indication of friendliness between the two branches of the Anglo-Saxon race is the natural development of the co-operation of two great predecessors of theirs during fateful times, when the future of civilisation hung in the balance. It is profitable for students of history to attempt a comparison and a contrast of the careers of these two illustrious rulers. Men are judged by what they strove to do, by the mightiness with which they strove and by what they actually did. Judged by these tests, King George V and Woodrow Wilson have earned for themselves titles to enduring fame. Both of them lived in great and tumultuous times, and both have left the world better for their having lived in it.

There are obvious difficulties in making a comparison between the character and achievements of a British monarch

* Portion of an address delivered at St. Teresa's College, Ernakulam.

and an American President. The nature of their power and influence is different. Royalty inspires in people's breasts a loyalty and devotion which no President, however brilliant or single-hearted, can ever command. A British monarch, though able to exercise his influence in telling ways, has never to take responsibility for the actions of ministers, and so is hardly ever a target for public criticism. While his influence for good is very great, no one blames him if things go wrong. Not so the American President. He is chosen for his abilities. But if those abilities have not made him a success, he is mercilessly attacked.

Both the illustrious personages with whom we are now concerned, though the reign of one extended over a quarter of a century, and the political power of the other for only ten years,—two years as Governor of New Jersey and eight years as President of the United States of America,—have much in common which have won for them profound respect. Rarely since the days of Marcus Aurelius have two such men of noble character and lofty aspiration been enthroned in the seats of the mighty. The purity of their private lives, their sincerity, honesty and consecreation have left behind them impressions about which humanity will never cease to be proud. The sailor who relinquished a naval command when he came into the line of direct succession to the throne had for years toiled. as workmen do on board ship. Hence his sympathy with the labourer and it was fitting that in his reign the first Labour Government should have come into power in England. Woodrow Wilson, the descendant of many generations of Presbyterian teachers and preachers, had imbibed in very early years the passion of his Scotch ancestors for righteousness and social justice. Both had a profound faith in God and the lives of both were triumphs of virtue. Both were tolerant in matters religious. King George got the coronation oath modified into a form that took away the sting for Catholic subjects, and Wilson appointed as his private Secretary a Catholic—not quite what one should have expected of an elder of a Presbyterian church and the son of a Presbyterian clergyman. Neither trod the primrose path of dalliance though slander has been cruel to both.

There were however great differences between the two. King George never claimed intellectual distinctions, and it was the regret of his life that all his training was to be a sailor and not to be a ruler. Woodrow Wilson claimed to have a first class mind, and as a teacher of Politics had concerned himself for years with the theory of Government. He was indeed fore-ordained for politics, and to say that his political career was an accident at the close of his academic life is a grotesquely cheap assessment of the impulse buried and burning in his heart. While King George's reign covered more than a quarter of a century, his influence both in his country and the world, though very great, was not of such a clear cut type as to lend itself to easy definition. President Wilson's power was limited in point of duration, but his power in those years was in a most concentrated form,

and he was for a year and seven months supreme ruler of the world. Though both of them lived in great and awful times, witnessing great movements and much suffering, their ends were different. In spite of the bitterness which King George felt when he thought of the multitude of problems he had to face—problems which were of a graver kind than all the problems of his father and grand-mother taken together,—his popularity never waned, while that of Wilson had its rise and fall. Even after full allowance is made for the pomp and pageantry associated with royal funerals, it must be said that the hour of King George's passing away demonstrated his great hold on the world, while Wilson was a back number when he died and though they took his mortal remains to an Episcopal Cathedral, where he lies outside the fold of his father's faith, in the tabernacle of a creed in which kings and powerful persons go to rest, there was little in his obsequies to show that it was the funeral of one who had literally saved the English speaking world in a supreme crisis of its history and had dreamed a great dream for the world's peace.

King George made himself loved by all who came in contact with him. Even ex-Kaiser Wilhelm II, the man whom he and his allies had so profoundly humbled, was making tender enquiries about his health till the last. Woodrow Wilson, on the other hand, never learned to turn the other cheek to those who hurt him and was known to be a bad forgiver. But much should be forgiven to the idealist Professor on whose tired shoulders fell the task of guiding the world in a supreme crisis. While King George had many deep personal friendships, no one ever stood upon the solid rock of confidence with Wilson. Wilson's soul stood on a lonely eminence. As for physical strength King George had much more of it than poor Woodrow Wilson whose life both as a teacher and ruler was so often interrupted by physical break down.

While Wilson was a man of quick decisions and strong purpose, King George preferred to render his service to humanity in quiet ways Though a slow-bloomer Wilson had always a feeling that he was destined to make his mark in the political life of the nation. The English monarch had no exalted notions of being a superman. He was neither a brilliant man nor an eccentric. Of average intelligence, he upheld the plain man's respect for authority whether in morals or statecraft. As for Wilson, back in his subconscious mind, a politician was developing as the man in the upper consciousness read and wrote and lectured about the science of Government. Wilson had shown force of character and intelligence which entitled him to leadership. While King George cherished no delusions of a first-class mind, as for force of character, he was not one whit behind the American President. Unfortunately for Wilson, in the academic world he had gathered little human experience and little cultural experience outside of his text-books and research books. Here, King George stood on firmer ground. He was incomparably superior to Wilson in that close and intimate ex-

perience of human affairs so essential to a ruler. And if we enter the sanctuary of private lives, King George enjoyed till his death the devotion, and companionship of his wife, a most enviable tale of domestic bliss. In the words of A. G. G., King George's attachment to his home is not the least of his assets in his account with his people. He was singularly happy in his marriage, and the influence of the Queen was good. The death of Ellen Axson, his first wife, was a great blow to Wilson, and there are those who say that if she were alive, some of his great mistakes would never have been committed.

It is the crowning glory of Wilson that in the practical affairs of a weak world wallowing in the slough of materialism he pushed the philosophy of Jesus with its absolute self-control and self-mastery to its utmost point. Probably, no such dramatisation of the philosophy of Jesus has ever been attempted in the affairs of men. Yet Wilson was not a marble statue, but a flesh-and-blood man. He was no Sunday-School character. Often he seemed vain, some times irritable; alternately, proudly aloof and infinitely patient with friend or foe without distinction, and uncompromising in highest moments. In his heart he knew that God rules; that men who are essentially noble are working in some great mystery towards some splendid hidden goal. He felt with an almost mad passion the truth about God and men.

Few men have risen to power so quickly as Wilson or so slowly as King George. Wilson, though rejected by his nation, lived to see his own immortality in the bigger world. While both King George and President Wilson were high-souled men, we must recognise that a man's place in history is not determined by character alone. If the man is a large figure in contemporary life, and has lived decently and intelligently, and has done some notable contemporaneous work, men say, "Here goes a famous man." The world of the third decade of the Twentieth Century, seeing in Woodrow Wilson, a man whose motive was pure, whose mind was strong, and who built his life into an ideal which may be institutionalised as an international government, declares that his fame is safe. Of King George, the world speaks as a great character who kept his head cool in trying days and strove manfully to bear his burden. But in Woodrow Wilson, the modern world for the first time came under the dominion of a pure Celt, not as lieutenant, not as counsellor, not as an upper servant of any King or Commander, but for a year and seven months as the Viceregent of his God. It was all but a prophetic hour when mankind for a moment saw rising John Calvin's millenium. As the historian of a later day looks back upon the Twentieth Century, he will find that Woodrow Wilson and King George V have both, though in different ways, their places safe in the niche of fame.

PEGASUS AND THE STOMACH

(Anon.)

Our boat had reached the landing place rather too early. It was about four o'clock in the morning, intensely cold, and the rain which had begun menacingly the evening before had dwindled into a gentle shower. Most of my fellow travellers preferred to stay behind at the Jetty till it was dawn, but I thought it would be pleasant to walk direct to the Railway Station. So, I took my small suitcase and umbrella, and stepped out.

The chill outside was almost paralysing, but a minute's walk made me warm. The death-like silence all around entered my soul and made it fit for high thoughts. It was indeed the best time for contemplation. The gentle patter of the rain on the umbrella which at first broke in upon the stillness slowly receded into the background and seemed to become part of that stillness itself. For a time, the objects by the roadside were strange, but soon they became familiar, wonderfully familiar though I had walked that way only once or twice before. I thought I could even anticipate them beforehand. In this way the walk became almost mechanical, and the mind was free to roam about. I thought about poetry.

Poetry! I could see it everywhere, in everything. Even that small leaf with its moist surface glistening in the light of the street lamp had poetry in it. It could set every fibre of the heart trembling in ecstasy. Even those railings of the bridge standing bravely silhouetted against the shifting background of the water surface, like eternal realities......

"Sar!"

It was a weak, tiny voice. I realised that it had been there for a long time, thudding as it were against the subconscious. I looked round and saw a small boy in rags with nothing on his head, trying desperately to keep pace with me. As I turned, he ran up to me saying "Sar, I'll carry your box, give me one anna—only one anna."

"Box! you mean this suitcase? Don't you worry about it, little chap. It is light. I will carry it myself."

"But please, give me half anna, just half anna, sar!"

"O, don't trouble me—get along!"

With this I dismissed him and resumed my walk. What was I thinking about? O, yes, even those railings of the bridge had poetry in them—poetry enough to fill the mind with its sweetness and if it could fill the human mind, what else could it not fill? Volumes and volumes could be written and yet it would remain unfinished. But could I do it? I tried to express in words one of the endless train of my thoughts, but it died on my lips. Making them definite would be only murdering them. Yes, that was the difficulty—the difficulty of expression. That was what most of us - nay, all of us —lacked. If only we had it, what great poets we would be! What marked out Shakespeare, Shelley and a few others from the rest? Was it the wealth of their imagination, the richness and variety of

their poetic emotions ? I wonder. What is the best piece of poetry ever written, when compared to the unexpressed feelings that come up in the mind of even the most ordinary person when he gazes on a glorious sunset or when he takes in his arms his first-born ? Is it not true that the best and highest of our thoughts will always remain unexpressed ? What is more important then, expression or....

"Sar!"

The same importunate voice again. I turned round and saw the boy coming up from behind. "Sar" he pleaded, "give me only half anna—I'll carry your box. Please, let me."

"Shut up, you brat," I brought myself to say emphatically, and then resumed my thoughts.

Yes, in a sense we were all poets. Every heart is a spring of wonderfully sweet emotions that ever crave for expression, but fail in most cases. In some, they do succeed a little, and there we have our great poets. Who was it that wrote the lines "Life like a dome of many-coloured glass, stains the white radiance of eternity ?" Shelley ? Yes, it was. Beautiful indeed ! "Staining the white radiance !" Exactly. I could see it in my imagination, but I could see far more than that. Perhaps Shelley himself saw more and what he wrote was only an incomplete expression of what he felt. And what about Shakespeare? His strength was more in the analysis of human nature, but there too, was it not the same ? His Macbeth, indeed, was a wonderful creation, but had I not seen the other day someone even more intricate in his make-up than Macbeth himself ? In what then, did Shakespeare's greatness consist ? Was it not......

"Sar!"

My heart softened. Where was I, and where was that little boy ! My thoughts soaring high in the regions of imagination, his thoughts going round and round a "just half anna, sar." All the while I was thinking about Shelley and Shakespeare, he was thinking about his half anna ! Were we not expressions of the same Universal Mind ? Yes, and yet how different ! It made me humble and stretching forth my arms, I gathered him to my side into the shelter of the umbrella and we walked on together.

VOTE! VOTE!

It was scarcely seven a. m. on the 9th of June when our 'Malayala Rajyam Bus' reached Koothattukulam, and the driver, Sankar, got down for a doze. For a moment I thought I could not believe my eyes. What ! Is it not Amara Nath, my group-mate last year ? How could he be here at Koothattukulam this third day after the re-opening of the College !!! Throwing aside the tea-glass, he jumped out from the restaurant and came to me. I thought he was going to give me some very important vacation news. But nothing of the kind. He

wanted a vote. He was canvassing votes. I promptly gave my word that I would give my vote to him.

"That lady ?"

"To the College," I replied. "She is my sister." Amara Nath instantaneously approached Vallika and poured out his jargon with a change in the address.

"Oh, madam, Lady...Oh, Lady, I wish to stand for the Literary and Debating Society Secretaryship. I will be very much obliged to you if you will help me with your vote."

Vallika became perplexed at this and directed her eyes to me. Just then to her relief came another bus and Amara Nath left us. Well begun is half done, and Amara Nath had done more than half at Koothattukulam. What pains he took over canvassing, I cannot write. He started from home on the 6th and stayed at Koothattukulam for four days to assure himself of priority in canvassing. I wonder why none took him to be a lunatic ! Anyhow we avoided him and reached Alwaye Bus Stand at 9 a. m. and proceeded to the College.

Near T. V.s' houses we were abruptly stopped by a shout from behind calling me "Suku" "Suku." It was from Sigamony, a friend of mine.

"No lectures today ?" I asked.

"No, no work," he said : "Suku, most probably I may stand for the Associated Secretaryship. I hope you will vote for me."

"What doubt ?" I replied.

I wanted to avoid friends as far as possible, since my talking with them was rather a trouble for Vallika.

But he wanted me to canvass for him too, and I, in order to be rid of him, soon answered –

"That too up to my ability."

The matter did not end there. He wanted to know who was the lady with me. I said that she was my sister coming to join the College.

"I see, I shall meet you in your hostel, but don't forget what I said— 'Your influence too I want'—" he said, meaning thereby my sister's vote. With these words he went away.

"What is all this, Suku ?" my sister asked.

"Vallika, don't worry about it. These people want to get some offices in the College. I shall explain it to you later. But see that you give your vote only after consulting me," I answered.

"Certainly, Suku," came her prompt reply.

A week elapsed after the re-opening, and I had to submit to the agony of canvassing. Several people came to me requesting me to recommend their names to my sister and through her to her hostel mates. The trouble was so great that I regretted taking my sister to Alwaye.

About this time our 'Hostel Office-Bearers Election' took place. The difficulties, it brought in, you will learn in due course. All office-bearers other than the treasury officer, were elected *nem. con.* But what about the exception? Everybody other than myself and two friends of mine gave their nomination-papers supported by one another, and began to canvass briskly ; not knowing

that the nominations were all invalid. The 'Western Warden' was a little troubled. He approached me that night after 10 o'clock with this news. As a result my friend Ravi gave his nomination paper, nominated and supported by myself and my other friend, and got the post without the least ado.

We had a prefect who was waiting for an opportunity to curry favour with the Warden. As soon as he heard a chat in my room after 10, he reported to the other warden that somebody entered my room breaking the 10 o'clock rule. Next morning the warden came to me in a rage, and I wanted to play a trick upon him. I did not tell him the person who entered my room. The warden grew more serious and reported the matter to the Principal, at once. He called me to the office, and in his usual way of dealing with a culprit, began to cross-examine me. I was still adamant about it. The principal could not but call together his counsellors to decide the case. At a heated discussion, the western warden seemed to be in deep contemplation. After a while to the surprise of all, he cried out — "Eureka!" "Eureka!!" "What?" "what?" every one asked. "Sorry, myself may be the person," he replied, with a blush on his face. A roar of laughter followed, and the matter was closed.

Now to come back to our Debating Society election. Poor Amara Nath, in spite of his canvassing at Koothattukulam and other bus stands, failed.

Most interesting was the Associated Secretary Election, for which my friend Sigamony and Mihiran were rival candidates. How many times I was taken to the Canteen? I don't know. For what? For getting a few votes through my influence and with the help of my sister.

One day Mihiran's party came to me. They knew that I was most likely to favour Sigamony. But they wanted to dissuade me from that. They waxed eloquent on the many qualifications of Mihiran and asked me at least to be neutral. "He has got many friends; the Associated Secretary of the neighbouring College and he were class-mates; As he neglects his studies he can carry on this business well; last year he stood for various posts and got only very few votes." etc. etc.

When I heard all this, I promised to vote for him, but according to the usual custom among students, actually began canvassing for the other.

The U. C. College turned out to be an Unmitigated Canvassing College, for a few weeks. There was no work other than canvassing among the students. What a hullabaloo!! Even on the way to the bathing ghat, keen canvassing went on. All group games came to mean canvassing. The class rooms were full of notices to vote down and vote for.

On the eve of the fateful day, I paid a visit to my sister Vallika. She told me of the election business in their hostel, and especially of the formation of a Forward Bloc there in connection with the election. For all posts there were contested elections. The members of the Forward Bloc wanted covetable positions and began

canvassing saying that they must be trained now for their future election business when they would aspire to become M. L. A.s and M. L. C.s. Thanks to my efforts Vallika and a majority of her hostel-mates voted for my friend Sigamony, and he was elected creditably. Love's labours won at last!

The examination is drawing nigh. Most students have already turned to their lessons. Some others are trying to distinguish themselves in the coming Variety Entertainment. Canvassing has ceased for the time, and calmness prevails all over. But I am not sure what grave events are going to take place at the election of the College Day Secretary. Let as wait and see.

T. M. Joseph,
Senior B. A. Student.

LOVE'S LABOUR'S LOST

It was about half-past five in the evening. The sun was about to descend behind the distant hills. The silence of the evening in Madhanapuri was disturbed only by the chirping of the birds retiring to their nests. A solitary figure was speeding along the road. It was Lilavathi hurrying back home after a visit to one of her friends. She was dressed in white garments to which the setting sun's rays added a golden tint. Her beautiful tresses hung unplaited down to her waist. Her long eyelashes imparted to her face an irresistible charm.

She was in a little hurry as she had to cover a fairly long distance before nightfall. The road was also not very safe. Suddenly a feeble groan arrested her progress. She listened with rapt attention. Her eyes fell on a blood-stained cloth near by. Fearing that some human being was in danger, she approached the direction from which the sound came. To her consternation she found a youth bathed in blood.

Feeling helpless, she ran home and returned at once with some servants. They examined the bleeding form and thought with their mistress that he was the victim of some ruffians. Without losing a moment they removed him to her house and despatched a servant to fetch a doctor. Meanwhile Lilavathi and an old woman in the house attended on him.

The doctor arrived soon, and, thanks to his ministrations, the patient showed signs of life. When he recovered consciousness he found Lilavathi sitting by his side and he began to wonder where he was and how he came there. He could recall nothing but some sudden attack on him on the way. He addressed the fair form in affectionate terms and enquired as to where he was and how he had come there.

"Please keep quiet and don't exert yourself till you are a bit better," said Lilavathi. "Be assured that you are under the protection of some who will take care of you."

But the patient again compelled his hostess to answer his questions. She said that she was an adopted child of the old woman of the house who regarded her as

her own daughter. She then told him how she had found him lying wounded and how she took him there. He in his turn told her that his name was Raghunathan, that he was the manager of a bank in South India, that he was returning from a North Indian tour when he fell into the hands of ruffians to whom, he said, he owed the privilege and pleasure of his fair nurse's acquaintance.

Raghunathan stayed a few days in that house to recover his health. During this interval Lilavathi used to go to his room and talk with him with great affection.

He was improving every day and the day was approaching when he must be back at headquarters. When it was no longer possible to postpone his departure he prepared for his journey. He was struggling to express his gratitude to his hosts for all their kindness to him. The thought of leaving Lilavathi who had saved him from the jaws of death and whose company gave him such joy was unbearable. While he was brooding over these things Lilavathi and the old woman entered the room and found Raghunathan ready for his journey. They all came to the gate and the old woman bade farewell to Raghunathan but Lilavathi accompanied him a few paces farther. Both of them were silent for a little time. But their silence was full of meaning. At last Raghunathan broke the silence and said, "My Lilavathi! It gives me immense pain to leave your sweet company. But it cannot be helped. Anyhow let me assure you that neither time nor space can make me forget you, and the kindness and affection which you have shown to me while I was in your house. I have but one earnest appeal to you, and that is that you will sometimes think of me."

"I am also very sorry to lose your company," said Lilavathi. "Men say nice things when they are near their loves but forget all their protestations when they are away. But I hope you will be true to your word."

"Don't distrust me, my Lilavathi," said Raghunathan. "I can never forget you. Let this ring remind you of me at times." Lilavathi accepted the memento with joy. And thus they parted.

Lilavathi stood there motionless, gazing at him till he went out of her sight.

* * * *

A few days passed. Raghunathan was seated against a table in his office. Many papers lay before him. But none of them caught his attention. His mind was wandering towards distant Madhanapuri where he had left his heart. Finding that he could do no work he closed his office and went home. He ordered his servant to make some tea for him and laid himself on a chair, thinking all the while about Lilavathi.

Just then a postman entered his room and gave him a letter which he opened with great eagerness. It read as follows:-

My dear Raghunathan,

I hope that you had a nice journey. May I believe you have not forgotten your Lilavathi. Though you are away your picture is always before my mind's eye. May God prosper our love.

Your devoted
Lilavathi.

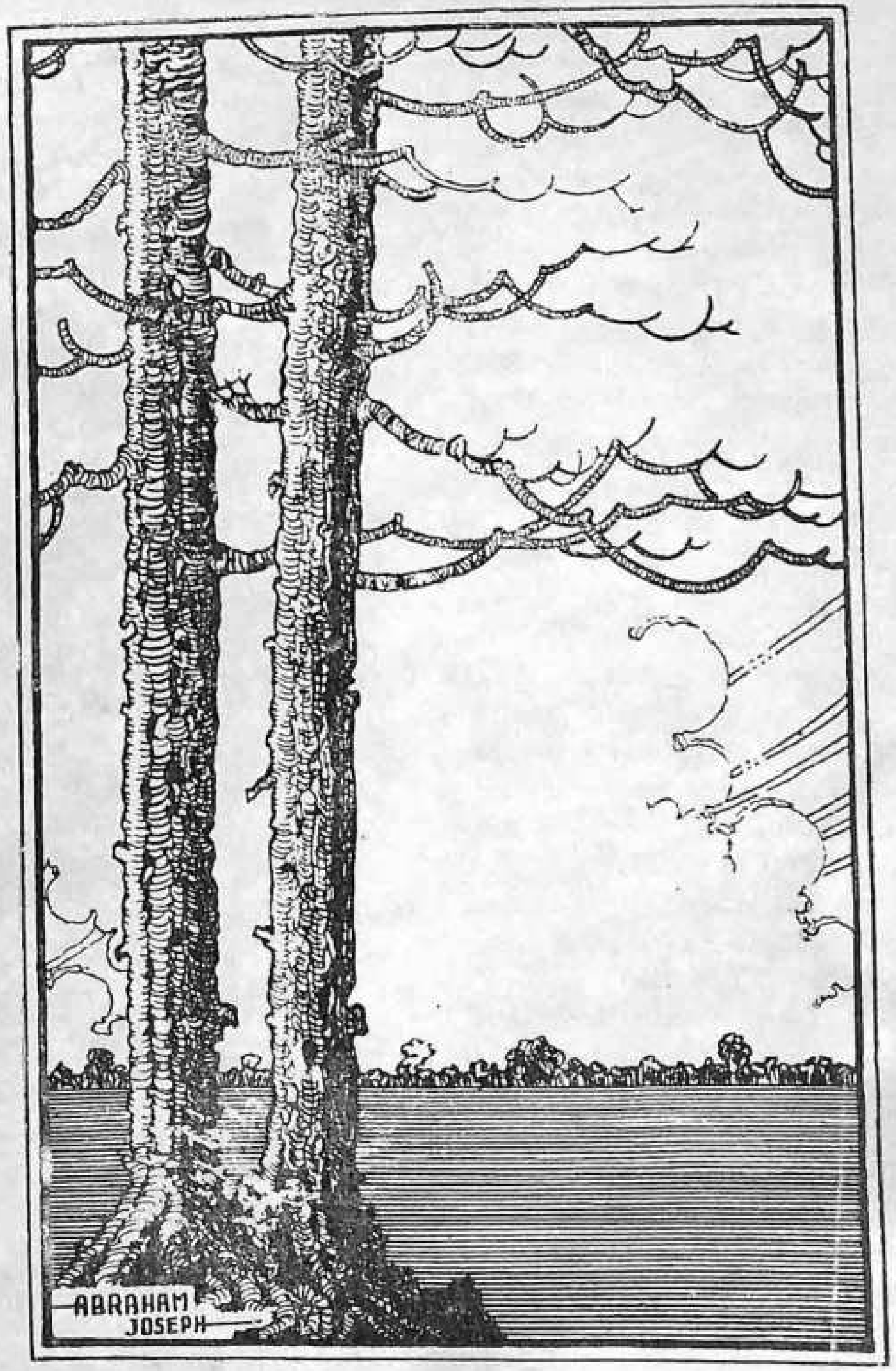

AN AMATEUR DRAWING.

Raghunathan's heart leapt with joy. So Lilavathi was indeed his! Unable to contain himself, he immediately wrote as follows:—

Beloved Lilavathi,

Your kind letter. How shall I express my joy? Your letter fills my heart with great hopes. But before we proceed farther it is but fair that you should know all about me. Well, here is my story.

It is nearly 25 years since my parents left me alone in this world. I was only four years then. So I have got only faint memories of those days. But I think I remember our house which was called 'Ambika Sadhanam.' My father was a good artist and I recollect that I used to call him 'Pachen.' A fever took my mother away from this world and my father also followed her soon. My parents left me nothing but a sister who was only two years old then and I used to call her Leela. Instead of looking after her I left her to her own fate and joined a touring cinema company with whom I stayed about ten years. Soon I got disgusted with this sort of life and began to look for other means of livelihood. Fortune was always on my side and I came out successful in all my attempts. I soon became rich and started a bank in this place. During the holidays I was seized with a desire to visit distant places and went out on a tour to northern India at the end of which I had the good fortune to visit your place and become acquainted with you. The help which you rendered me will never be forgotten. I am now in an affluent position but my happiness will not be complete unless you consent to be my partner in life. If you have no objection, let our marriage be solemnised soon.

I am
Your ever-loving
Raghunathan.

The love-lorn girl was anxiously waiting for Raghunathan's reply, and when at last it arrived, she greedily tore it open. The last words first caught her eye and threw her into a delirium of joy. But what ails her now? "Pachen!" "Leela!" "Ambika Sadhanam!" "Twenty-five years ago!" No, there was no mistaking it! Raghunathan was her long-lost brother! Leela had lost a husband but found a brother in the man who fell among thieves!

DEACON P. A. ABRAHAM
Class IV, Gr. II a.

EAST AND WEST: IMPRESSIONS OF THE WORLD MISSIONARY CONFERENCE AT MADRAS, INDIA

(Broadcast address in England by Mr. C. P. MATHEW)

I have come from India to tell people in this country something about the World Missionary Conference at Madras. Now, there are about 350 million people living in India. Nearly 240 millions are Hindus and over 75 millions Moslems.

But there is also a small and growing Christian Church whose membership is about six millions. It is a Church which is largely the result of the evangelistic labours of the missionaries sent out from this and other countries of the West during the last century. I say "largely" because, from the first century of the Christian era, there has been a Christian Church in the south-west corner of India, in Travancore. It is generally called the *Syrian Church of India*. I myself belong to this Church. Our long-standing tradition is that St. Thomas, the apostle of our Lord, visited India early in the latter half of the first century and founded our Church. We, Syrian Christians, now belong to different ecclesiastical denominations. Of late there has been a tendency for these different sections in the Syrian Church—the Roman Catholic one excluded—to draw nearer to one another.

Today we are responsible for the Union Christian College at Alwaye, Travancore, the only first grade and non-Roman Christian College entirely free of the control of foreign missions. I have been on the staff since it started in 1921 and Principal Varki and I were two of the Syrian Christian delegates at the Madras Conference.

We were glad the Conference was held at the Madras Christian College in its new home at Tambaram because we are both old students of that College.

Of course, before I went to the Madras Conference I knew that there were Christians in almost every country of the world. This knowledge became much more real and vivid as I met the nearly 500 delegates from 70 countries, sat with them at meals and heard them talk about the conditions of their respective countries and churches. We discussed with them problems of common interest and prayed with them. I realised then how the Church of Christ is universal today in a greater degree than ever before in history. As we Indians heard from some of them the conditions prevalent where they came from, we realised the blessing of religious freedom we enjoy in India. In spite of certain legal disabilities which apply to converts to Christianity in parts of India, we are thankful for our freedom of belief and worship.

As I saw the representatives of the younger Churches of India and the East, all products of the missionary fervour of the Western Churches, and heard of the evangelistic efforts of these young Churches themselves, it was brought home to my mind once again regarding our own Syrian Church, which claims a Christian tradition of over 18 centuries, how little it has done in the matter of evangelisation and how meagre its efforts are even at present, considering the many advantages we enjoy.

In our discussions and deliberations at the Conference it became clear that despite all our differences there was one bond uniting us all together, namely the devotion to our Lord Jesus Christ and loyalty to His kingdom. We felt, however, that this unity was sadly hampered by the divisions in the Church, so much so that we are obliged to speak of churches and not of THE CHURCH of Christ. I saw

how impatient and even indignant some of my non-Syrian Indian Christian friends were at these ecclesiastical divisions, for they felt that they were imposed by the churches from the West. They seemed to think that, left to themselves, they could easily do away with these divisions and effect a union of their churches. I do not entirely share this confidence as I know that the Syrian Church has its ecclesiastical divisions and that the Churches of the West *cannot* be held responsible for this. Still, this impatience of Indian Christians at the fact of their divisions is something to be fully reckoned with by the churches of Great Britain, and should act as a great impetus to the churches in their efforts at Reunion.

But there was another thing which impressed itself on me even more than this. Many at this time are accustomed to speak of the failure of the Christian Church, even in the countries where it is strongest: failure to close national and racial divisions, failure to effect a just and righteous social and economic order. In our own country we know how, sometimes, caste feelings have been carried over into the Church, and that they exist to this very day in some churches. At Madras we did not mince matters. There was no attempt to ignore the failures of the Church, to excuse or explain away its weaknesses. Yet with the frankest admission of all these, there was the bold claim put forward that the Church as the body of Christ was the *one hope of the world*, that it *alone*, has in its possession, what the world *really* needs. It *alone* can draw together the nations and races of the world in a great world-wide fellowship.

We in India have good reason to be interested in this claim of the Church, for the problem of the divisions of caste and race is acute and baffling.

The Church has demonstrated the validity of its claim only imperfectly as yet. But its claim is based not so much on its present condition and achievement, though that need not be ignored, as upon its faith in its Divine Head, the Lord Jesus Christ. Along with this note of confidence there was the clear recognition that if it was to function as the channel of God's blessings to the world, it should repent of its unbelief and unfaithfulness, it should renew its dedication to God and go forward in faith in its Divine Master, to proclaim and live out His Gospel in lands where it has been but little known and to work out its implications, more and more fully, in all aspects and spheres of life.

OUR OLD STUDENTS

Mr. A. V. Matthew, B. Sc. (Hon.), the eldest son of Mr. A. M. Varki, our Principal, has been appointed Junior Lecturer in Chemistry, Science College, Trivandrum.

Mr. A. K. Ravi Varma Raja, B. A., a member of the old Alangad Royal family has founded a school at Alwaye called the Town Middle School.

The Rev. P. Samuel B. A., has been appointed Assistant to the pastor in charge of the Mar Thoma congregation at Kozhencherry.

COLLEGE CHRONICLE

1939

June 5—6. A Retreat for the Christian members of the Staff was conducted by the Rev. T. G. Stuart Smith.

7. The College re-opened after the Mid-summer Vacation.

8. Admissions to the Junior Intermediate, Junior B. A. and B. Sc. Classes commenced.

24. Review of Senior Intermediate Students was held.

July 1. Review of Senior B. A. Students was held.

21. A meeting of the Literary and Debating Society was held at 3. 15 p. m. presided over by Mr. T. V. Ramanujam, M. A.

August 9. A meeting of the Literary and Debating Society was held at 3. 15 p.m. with Mr. D. P. Unni, M. A., in the Chair.

16 The annual Variety Entertainment was held under the auspices of the College Social Service League from 7. 30 to 9. 30 p. m.

19. The Football and Basket-ball Teams of the College played friendly matches with the teams from C. M. S. College, Kottayam. Our teams won in both cases.

21. First Terminal Examination commenced.

24. A meeting of the College Council was held at 11. 30 a. m.

" A Hockey match was played between our team and the Ernakulam College team. The Ernakulam College won by 2 to 1.

25. College closed for Onam Vacation.

Aug. 26—Sept. 20. Onam Vacation.

Results of the B. A. Degree Examination of March-April, 1939.

Complete Pass

Group i-a. A. Eapen—with Second Class in Mathematics.
G. Geevarghese Do.
K.M. George—with First Class in Mathematics & Second Class in Malayalam.
K. George Vaidyan
V. Gopalan Nair— with Second Class in Malayalam & Mathematics.
P. M. Mammen—with Second Class in Mathematics.
N. G. Thomas Do.
M. G. Philip—with First Class in Mathematics.
Thomas Zachariah—with Second Class in Mathematics.

Group iii-a. V. Parameswaran Nair—with Second Class in Philosophy.

Group iii-b. Rev. P. Samuel

Group iv-a. P. I. Joseph
P. T. Thomas

Group iv-b. P. V. Bhaskaran Nair
K. Bhaskaran Pillai
C. I. George
M. P. Gopala Chettiyar
J. John
P. A. Itty
V. A. Mani
K. Muhamad Naha—with Second Class in Economics.
M. Sankunny Nair—with Second Class in English & Economics.
C. J. Thomas
K. P. Thomas
V K. Vasudevan Pillai
26. R. Venkatasubramania Ayyar

Part or Parts only

Group	Name	Part or Parts passed
Group i-a.	P. M. Paulose	iii
	M. M. Samuel	ii & iii
	P. N. Sankaranarayana Pillai	ii & iii
	P. Sivaramakrishna Iyer	i & ii
	V. K. Thomas	ii & iii
	Thomas Varghese	ii
Group iii-a.	T. V. Gopala Pillai	ii & iii
	T. Kochukrishna Pillai	i & iii
	V. Samuel	i & iii
Group iv-a.	N. G. Chacko	ii
	D. Mathew	ii & iii
Group iv-b.	G. Balakrishnan Nair	ii & iii
	M. S. Bhaskaran Nair	ii & iii
	K. Gopalan Nair	i & iii
	Jacob Mathew	i & ii
	C. J. John	iii
	M. Krishnankutty Nayar	i & ii
	M. A. Madhava Menon	i & iii
	O. Philip	ii & iii
	V. I. Paulose	ii & iii

M. P. Prabhakaran	ii
K. N. Samuel	ii & iii
A. Sathiyanathan	i & iii with Second Class in Economics.

Parts i & iii only

P. K Mathew	i & iii

Parts i & ii only

K. G. George	ii
M K. Koshy	i & ii
T. M. Varkey	ii

Number appeared for the whole Examination	50.	
Number of complete passes	26 i. e.,	52 per cent.
Number of passes in English	36/55	65·5 „
„ „ Malayalam	45/53	85 „
„ „ Optionals :—		
Mathematics	13/16	81 „
Philosophy	4/4	100 „
Philosophy & History	1/1	100 „
History & Economics	3/4	75 „
Economics & History	23/26	88·5 „

Results of the Intermediate Examination—March-April, 1939.

Complete Pass

First Class
P. T. Abraham
K. Chandy
C. George
C. T. George
T. P. Ittoop
C. P. Kuriakose
V. Mammen
M. E. Mathew
A. Ninan
M. Mathew

Second Class
P. K. Abraham
P. P. Abraham
P. E. Eapen
A. George
J. George
K. C. Isaac
K. P. Unnikrishna Menon
T. S. Venkataraman
M. E. Cheriyan
V. V. Varkey
P. R. Viswanatha Iyer
P. V. George
T. K. George
O. Jacob
M. Radhakrishnan
E. S. Sankaran Nambiyar
G. Thrivikraman Thampi
S. Krishnankutti Nair
V. Chandy
R. Chandran Pillai
M. G. Govindankutty Nair
T. P. Joseph
M. V. Mathai
K. Mathew
P. Radhakrishnan
A. K. Sudhakaran Nair

D. Thomas
K. I. Varghese

Parts only

K. K. Abraham	ii
P. A. Abraham	ii
K. A. Chandrasekharan	ii
I. Mathew	ii
M. Mathew	i & ii
C. Raghavan	ii
V. Rangamony	i & ii
C. Thomas	ii & iii
P. A. Uthuppan	i
K. Varghese	ii
G. Zachariah	i & ii
M J. Chacko	ii
K. T. George	ii
I. Idiculla	ii
P. J. Joseph	ii
K. Paul	i
C. N. Ramachandran Pillai	i & ii
P. Ramachandran Pillai	i & ii
K. P. Bhaskara Panikar	i & ii
C. K. Damodara Menon	ii
R. Gangadharan	ii
A. George	ii & iii
P. George	ii
C. Jacob	ii
M. C. Jacob (Meprath)	ii
K. G. Joseph	i
K. T. Joseph	ii
S. Mahammed Abdul Kadir	i & ii
K. Narayanan	i & ii
K. P. Padmanabhan Nair	i & ii
P. Pothen	ii
P. C. Sivaramakrishnan	i
K. Varkey	ii & iii
S Venkatachalam Iyer	i & ii
K. Aboobecker	ii
K. V. Chacko	ii
G. Cheriyan	ii & iii
K. C. Peter	ii
C. Thomas	ii
T. Abraham	i & ii
P. A. John	i & ii
A. Abdul Rahim	ii
T. G. Geevarghese	ii
C. A. George	i & iii
P. T. Koshy Deacon	ii
V. Lakshmana Iyer	iii
Mathew Mathunni	i & ii
P. K. Mathew	i & ii
K. C. Punnoose	ii
N. Ramakrishna Iyer	ii
P. U. Thomas	ii

ആലുവാപ്പുഴ

[ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ, അരൂർ]

കാനനേ വിശ്വാമിത്രയോഗിയെ പ്രാപിച്ചോരു
മേനകയ്ക്കാരോമലാമാ ശകുന്തളപോലെ
തുംഗനീരദത്തിന്നു ഭൂഭൃത്തിലുണ്ടായോരു
മംഗല്യക്കളിപ്പൈതലേ, ജയിച്ചാലും!

വിൺപഥയാധരനീരം കുടിച്ചു നീന്തിത്തുടി-
ച്ചിമ്പമാർന്നവനി തൻ മാർത്തട്ടിൽക്കളിപ്പൂ നീ,
വൻപാറക്കെട്ടിൽത്തട്ടി വീണാലും, കണങ്ങിത്തു–
വെൺപതപ്പെമ്പാലൊളിപ്പുഞ്ചിരി തൂകുന്നു നീ!
പുലരിത്തുടുപ്പേന്തും വിൺനിഴൽ നിൻ താരുണ്യം
കലരും ചോരത്തിളപ്പത്രേ കാണിച്ചിടുന്നു!

നിൻ തൂവെൺതിര വീണക്കമ്പികളിളക്കീടും
പൂന്തെയ്യൽക്കുളിർതെന്നൽക്കൈകൾ തന്നാലിംഗനം;
മാമക ഗാത്രപ്പൂവല്ലിയിലെല്ലാടവും
കോമളപ്പുളകപ്പൂമൊട്ടുകൾ വിടർത്തുന്നു!
ഗ്രീഷ്മകാലത്താലാലുവാ ഗ്രാമകന്യയ്ക്കു–
മൂഷ്മനഗ്നത നീക്കും വെൺകുളിർപ്പൂമ്പട്ടു നീ!
കേരള പുണ്യക്ഷേത്ര പാവന തീർത്ഥാംബു നീ!
നീരന്ധ്ര കല്ലോലിനി, കണ്ണിന്നു കർപ്പൂരം നീ!

മാമരക്കൂട്ടം ചില്ലക്കൈകളാലാളിക്കൊപ്പം
ശ്യാമളം തവ വേണിയിങ്കലർപ്പിപ്പൂ പൂക്കൾ!
നിന്മണൽപ്പുറം നീല നീരാന്തരാളത്തിങ്കൽ
നിർമ്മലം നിഴലിപ്പൂ, കാവ്യത്തിൽ വ്യംഗ്യം പോലെ
സൌവർണ്ണലിപികളെക്കുറിപ്പൂ ബാലാരുണൻ
പാവന കരങ്ങളാൽ നിന്നോളങ്ങളിലെല്ലാം!

മലവെള്ളത്തിൽപ്പുളച്ചിളകിത്തീരം തക-
ർത്തലറിക്കരിഞ്ചെണ്ടിച്ചാർത്തും വെൺനുരയുമായ്,
ടിപ്പുവിൻ പടകളെക്കല്ലോലവില്ലാലടി-
ച്ചപ്പാടോടിച്ച ധീരവാഹിനി, ജയിച്ചാലും!

എത്രയോ കാലക്കിളിക്കൂട്ടം പൂഞ്ചിറകടി-
ച്ചത്ര നിന്നുടെ മീതേ ചേക്കേറിപ്പറന്നുപോയ്!
ഇന്നുമായവയ്ക്കുള്ള മഞ്ജുളകളഗീതം
നിന്നന്തഃകരണത്തിൽ മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്നുണ്ടാം!
പാവനനദിപ്പുൺപേ, സമഭാവിനി, ലോക–
ജീവനപ്രദായിനി, നീ വിജയിപ്പൂതാക!!

യാത്രമൊഴി

(പെരുവാരം കൃഷ്ണൻനായർ)

പാവനപ്രേമം, ഹാ! ഹാ!
പാവനപ്രേമം, എന്റെ
ഭാവനയ്ക്കാകാ തെല്ലുമായതു മറയ്ക്കുവാൻ...!!
ആദ്യയാത്രയിൽ തന്നെ,

വിസ്മരിച്ചു ഞാനെന്നെ,
സദ്‌യശസ്സതു വെറും
മിഥ്യയായ് തോന്നി പിന്നെ,

പുഞ്ചിരിപ്പൂതുമയാൽ നെഞ്ചകങ്ങളെ
(വെല്ലും.
നിൻചതിയറിവാൻ ഞാൻ ശക്തയായില്ലാ
(തെല്ലും
ഇന്നതിൻ പ്രതിവിധി, 'യിന്നതെ'ന്നോ-
(താൻ പോലും
മന്നിനു കഴിയാ, ഹാ! ഖിന്നതാനിവർ
(മേലും...... !!
പോകയാണെങ്ങോട്ടോ ഞാൻ, പ്രേമമെ
ന്നോതാൻ മാത്രം
ലോകയാത്രയിൽ കഴൽകത്തിയ കഥാപാ
(ത്രം
ഭാവി, തൻ പരമാത്ഭം കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നു
(മുന്നിൽ ;
ഭാവുകം,്യനരും ബാല്യം, പുഞ്ചിരിക്കൊൾവൂ
(പിന്നിൽ
ഞാനിതു മുഴമിക്കാൻ ശക്തയല്ലല്ലോ കഷ്ടം!
മാനനീയനാം നാഥാ, ചൊൽവതെങ്ങി
നേ ശിഷ്ടം ?
ജ്ഞാനിയാം ഭവാനു ഞാൻ ത്യാജ്യമാമൊരു
(കാല്പ്യം.
സൂനസഞ്ചയം വാടിപ്പോയൊരു മലർ
(മാല്യം ;
കേവലം മലീമസം മൽജഡം ഭവാനെ
(ന്നും
ഭാവിയിലതുവെറും ഭാരമായ് തന്നേ തോ
(ന്നാം.

ജാതിയും, സമുദായനീതിയും പുലർത്തുവാൻ
രാധികതിരിക്കയായ്'!...... തെമ്പുന്നു
(ചെന്നെത്തുവാൻ!!
ഏഴ ഞാൻ! എനിക്കിനിയാവതല്ലോരു
(രത്നം
ഗോപനം ചെയ്യാൻപോലും, പാഴിലായ
ഹോ യത്നം!
പാതമദ്ധ്യത്തിൽതന്നേ, വേർപിരിയേണം
(നിന്നെ
ഭീതിദപരാജയം വന്നു പൂണ്മതിൽ മുന്നേ!
നേരമായ്....ഇനിയും ഞാൻ വൈകുകി
(ല്ലൊരു മാത്ര
കൂരിരുൾ നിറഞ്ഞുപോം താമസിച്ചുപോം
യാത്ര!
പാവനപ്രേമം, നാഥാ! പ്രാണനായ
(കാ! ഞാനെൻ
ജീവിത ച്ചുട്ടരക്തംകൊണ്ടു താൻ കഴുക
(വൻ...!
മാമകരഹസ്യങ്ങൾ സർവ്വവും നിന്നിൽ ത
(ന്നെ,
പ്രേമമാമെരിതിയിൽ നിററി ഞാനെന്നെ
(ത്തന്നെ.
സർവ്വവും മറന്നേയ്ക്കൂ,...രാധികതിരിക്ക
ട്ടേ!
താവകതേജോഭാരം പേറി ഞാൻ മരിക്ക
(ട്ടേ!

തടില്ലത

"ക്ഷണികമീലോകജീവിതം—കൂരിരു-
ട്ടലറിടും ഗുഹയ്ക്കുള്ളിലെപ്പോക്കളി—
അതു ചിതറുന്ന ബാഹ്യപ്പകിട്ടിനാ-
ലതുലവഞ്ചിതരായ്ത്തീർന്ന ലോകരേ!
കലഹമെന്തിനു? ഖേദമെന്തിനു? ഭു-
വഖിലവും വെറും മായയാലാവൃതം.
വിവിധ വേഷങ്ങളേന്തിയണഞ്ഞിട്ടും
ഭുവനഭോഗങ്ങളൊക്കയുമോർക്കുകിൽ
മതിമയക്കുന്ന സ്വപ്നങ്ങളാണപോൽ,
മരുമരീചികാ വിഭ്രാന്തിയാണപോൽ.

പുലരിയിൽ വിടർന്നന്തിക്കടർന്നുപോം
മലരുതന്നെയാണീ നരജീവിതം;
അതിനുമന്തിമരംഗം നിരാശ തൻ
നിഴലു ചിന്തിടും പാഴ്മണൽ ഭൂമി താൻ.
പരമിതോർത്തുതിർത്തീടുക, മർത്ത്യരേ!
പരനുപകാര: മിഗ്ഗുണം ശാശ്വതം."
ഒരുവിധമിദമോതി മറഞ്ഞുപോ-
യരഞൊടികൊണ്ടൊരാമൽ 'തടില്ലത'

പി. കെ. ജനാർദ്ദനൻ,
ആലപ്പുഴ.

പൊൻപൂക്കൾ

ഭാവനപ്പൂക്കളതിക്കമാറാ-
പാവനമായ പൂങ്കാവനത്തിൽ
പൊന്നലർ മിന്നിടും കൊന്നയൊന്നിത്
ചെന്നെൻ നയനങ്ങൾ നൃത്തമാടി
തെന്നലിൽ പാറിപ്പറന്നു പൂക്കൾ
സ്വർണ്ണപ്പതംഗങ്ങളെന്നപോലെ.
വ്യോമത്തിൻ വിസ്തൃതശാന്തതയിൽ
കാമം കളിച്ചു തളർന്നു, പിന്നെ
പച്ചിലച്ചാർത്തിൻ പഴുതിലെല്ലാം
കൊച്ചലർക്കൂട്ടം വിഹാരമാർന്നു
വായുവിലോളങ്ങളാ രചിപ്പാ-
നായവ പൂമാരി പെയ്യുനിന്നു.
'അമ്മ' തൻ മാറണി മാലികയ-
ന്നമ്മക്കൾ തൻ ദേഹകാന്തിയേന്തി
മന്നിൻ 'ദുര'യേറും കണ്ണിലെല്ലാം
പൊൻനാണയങ്ങൾക്കു താഴെ,യെന്നാൽ
വാനിലത്യുജ്ജ്വലസ്വർക്കളല്ലോ
നാണത്താലോടിയൊളിച്ചിടുന്നു!
ലോകമേ! നിസ്തുലരമ്യതയെ
നീ കനിവാർന്നൊന്നു കാണുകില്ലേ?

എൻ. ആർ. പ്രഭാകരൻ,
H U. C

പ്രാണസങ്കടം

ഗോപിനാഥൻ, കാലടി

1

ഉദിതമോദമിക്കൊച്ചു യുവാവിനെ-
ത്തഴുകി വന്നോരെൻ സൽക്കാവ്യദേവതേ!
കദനപൂർണ്ണമാമെൻ പരിദേവനം—
കരളിലുൾക്കൊൾകീ—ദ്ദീനനിവേദനം.

2

ഒരു വിചിത്രമാമത്യുഗ്രശാസന-
മരുളിയിന്നെനിക്കെൻ താതമാതുലർ;
മധുരദർശനേ! നിന്നെ വെടിഞ്ഞു ഞാൻ
രുധിരസക്തയെക്കൈവരിച്ചീടണം;
വിരസ ശാസ്ത്രവധൂടി ഗളത്തിലെൻ
വരണമാല ഞാനപ്പിക്കണം പോലും!!

3

(പ്രണയരത്നവും വെള്ളിപ്പണത്തിനു
പണയമാക്കുമവിവേക ലോകമേ!
നെറിവുകേടിൻ പരിയായമേ, നിന്നിൽ-
പ്പിറവിയേൽക്കയാൽ ഞാനും ഹതാത്മനാ
.... (യ്)

4

കഴിവതില്ലെനിക്കോർക്കുവാൻ കൂടിയെൻ
പ്രിയ ഗുരുക്കൾ തൻ നിർദ്ദയശാസനം.
അവർ കൊതിപ്പതമൂല്യമാം സ്ത്രീധനം;
ഇവനു വേണ്ടതോ, രാഗാർദ്രമാം മനം
ഇതുകൾ തമ്മിൽപ്പൊരുത്തമില്ലായ്കയാ-
ലതുല ചിന്താപരവശനായി ഞാൻ.

5

അഴലിരുളിലുഴലുമെനിക്കു നേർ-
വഴി തെളിക്കുകെൻ കണ്ണിൻ വെളിച്ചമേ!
ഭവതിയില്ലായ്കിലെൻ ലോകജീവിതം
കവനകോമളേ, കേവലം ശൂന്യമാം!......

ഓമനയോട്

(ആറന്മുള എൻ. രവീന്ദ്രനാഥ്)

പക്ഷികൾ ഗാനം നിറുത്തിടവേ, സരോ
(ജങ്ങ-
ളക്ഷികൾ കൂപ്പി ഗാഢനിദ്രയും തുടങ്ങവേ,
ഇക്ഷിതിയിങ്കലൊച്ചയേതുമേ കേൾക്കുന്നി
വൃക്ഷപത്രങ്ങൾപോലുമനങ്ങുന്നതുമില്ല. (ല
കാലാനുകൂലം പകൽ മുഴുവനും പണിപ്പെട്ട
മാലോകരായിടുന്ന സൽപ്രജാ സമൂഹ
(ത്തെ,

സ്വച്ഛനീലിമയാളുമംബരംകൊണ്ടു ഗാത്രം
പ്രച്ഛന്നമാക്കി നിത്യം, നിശ്ശബ്ദസംഗീത
(ത്താൽ;
താരാട്ടു പാടിയുറക്കിട്ടുമാ നിശാദേവി
'താരഹാര'വുമലങ്കരിച്ചു ചരിക്കുന്നു.
മായാചിത്രകാരിണി, വാനിടത്തിങ്കലോ
(രോ,
ചായങ്ങളിട്ടു പലേ രൂപങ്ങൾ വരയ്ക്കുന്നു.
ഒന്നിനെ വരയ്ക്കുമ്പോളൊന്നിനെ തുടച്ചി
(ട്ടും;
ഒന്നിനെ നന്നാക്കുമ്പോളൊന്നിനെ മോശ
(മാക്കും,
ചിലപ്പോളെല്ലാംകൂടിയൊന്നാക്കി മാററും;
(മററു-
ചിലപ്പോളൊന്നുമില്ലാതെ താൻ മാച്ചിട്ടും,

കോട്ടകൾ കോട്ട മററു കെട്ടീട്ടും ; ഉടനൊ
(ററ-
നോട്ടത്താലവയൊക്കെത്തകർത്തു ഭസ്മമാ
(ക്കും ;
നസ്ഥിരാവസ്ഥയവൾക്കൊന്നില്ലാ സർവ്വ-
മസ്ഥിരമല്ലോ മായാപ്രപഞ്ചം നിരൂപിക്കി
(ൽ,
അന്തമില്ലാതെയേവം ചിത്രങ്ങൾ വന്നും
(പോയു-
മന്തരിക്ഷമാം തിരശ്ശീലയിൽ കളിക്കവേ,
മായതൻ മറക്കപ്പുറത്തഹോ, പരാശക്തി-
മായമെന്നിയേ ചന്ദ്രബിംബത്തിലുയരുന്നു
മാമകചക്ഷുസ്സുകളായതു കാണുന്നേരം
'ഓമനേ' തവ മുഖചന്ദ്രനെക്കൊതിക്കുന്നു

ആ ദിവസവും അസ്തമിച്ചു !!

ദിനകരൻ പശ്ചിമദിക്കിലപ്പോൾ
കനകച്ചാറെങ്ങും തളിച്ചിരുന്നു.
ഗിരിശൃംഗശൃംഖല ദൂരദൂരെ-
ച്ഛീതാംബരത്താൽ തിളങ്ങിനിന്നു.
കിളികുലമാകവെ കൂട്ടുതേടി
കളഗാനം തൂകിപ്പറന്നുപോയി.
ചെറുതോത്തുട്ടുത്തു വടിയുമായി
പറയക്കിടാത്തന്മാർ വീട്ടുതേടി
മധുകരവൃന്ദം സുമങ്ങൾതോറും
മധുതിയിൽപ്പാറിപ്പറന്നു നിന്നു.
മധുപൂർണ്ണമാകും വസന്തകാലം
ഇളയിലില്ലിത്തരം മററു കാലം.
പല്ലവകോമള ബാഹുവൊന്നിൽ
വെള്ളം നിറഞ്ഞൊരു കുംഭവുമായ്

മല്ലാക്ഷി പോകുന്നു, സുന്ദരമായ്
കുംഭവുമീയോഷ തൻെറ കയ്യിൽ
പാറിപ്പറക്കുന്ന വാർമുടിയിൽ
കാർവണ്ടു വീണു നമിച്ചിടുന്നു.
ഇററിററു വീഴും ജലകണങ്ങൾ
മാററു കൂട്ടുന്നിക്കളേബരത്തിൽ
ദിനകരൻപോലും കരങ്ങൾ നീട്ടി
താലോലിച്ചിട്ടുന്നിപ്പെൺകൊടിയെ
ഉദ്യാനഭൂമിയിലെത്തി വേഗം
ഭക്ത്യാനനച്ചു ലതകളെല്ലാം
പിന്നടങ്ങുന്നൊരു കാഴ്ചകണ്ടു
കണ്ണടയങ്ങിപ്പോയി ഭാനുവിനും.

C. V. Mathew,
III Class.

ആത്മാർത്ഥത

(മണിമംഗലം ജി. ചന്ദ്രശേഖരൻ തമ്പി)
I. U. C.

പരിഭവമില്ലെനിക്കാരോടുമേ
പരമസുനിർമ്മലസ്നേഹമെന്യേ
മമ മനം കാപട്യപൂർണ്ണമല്ലാ

കടിലവിചാരപരിതമല്ലാ
ഉരുതരപൈശാചചിന്താശത-
നികരനിക്ഷിപ്തവുമല്ല തെല്ലും.

അതുമല്ലിതൊക്കയുമാരറിയു-
മറിയുകിൽ തന്നെയാർ വിശ്വസിക്കും ?
പരമാത്ഥം ചൊല്ലുകിൽ ലോകമെന്നേ
പരിഹസിച്ചിട്ടും, ശകാരിച്ചിട്ടും
അവിരതം താൻ കാര്യലബ്ധിക്കായി-
ട്ടലയുവോൻ 'സ്വാത്ഥി'യെന്നോതിടും ഹാ!
ദുരിത സമ്പൂരിത ജീവിതത്തിൽ
പരിണാമമേലും മരുഭൂമിയിൽ
അതിഘോര സന്തപ്ത ദാരിദ്ര്യമാം
കൊട്ടുവെയിൽമദ്ധ്യത്തിൽ നൈരാശ്യമാം
ചുട്ടുവാതം ചുററിയടിച്ചിടവേ,
ഒടരിൻ നടുവിലണഞ്ഞിടവേ
വ്യവസിത പൂർണ്ണനായിട്ടുടൻ ഞാ-

നവിരതം പുഞ്ചിരി തൂകിനില്ക്കും.
വളരൊളി ചിന്നും പുലരിതന്നിൽ
പറവകൾ തൻകളനിസ്വനത്തിൽ
കരിമുകിൽ മാലാ വിഗതമാകും
ശശി തൻെറ പാലൊളിപ്പൂനിലാവിൽ
പരമാനന്ദാമല സ്വർഗ്ഗരംഗ-
തലമതിൽ നൎത്തനം ചെയ്തിട്ടും ഞാൻ
എരിയും പൊരിവെയിൽ തട്ടിടുമ്പോൾ
ഹരിത ദലങ്ങളാൽ നിർമ്മിതമാം
കുസുമിതകുഞ്ജതലത്തിൽ നന്നായ്
മരതകമോഹന ശയ്യയിങ്കൽ
കളിരോലും തൈ മണിക്കാററുമേററി-
ട്ടവികല സന്തോഷമാൻ്ന നില്ക്കും !

പ്രതീക്ഷ

അന്നൊരു നാളിലാക്കുന്നിൻമുകളിലെ-
യുന്നതമാം സൌധം തന്നിൽ,
കൂട്ടുപിരിയാതെ കൂടെ നടക്കുവോ—
രുത്തമ സഖി തൻ പിന്നിൽ,
വച്ചത്രെയന്നു ഞാൻ ദർശിച്ചതെൻ ചി
(ത്തം
ബന്ധിച്ച 'ശാന്തത' തൻ രൂപം.
അന്നത്രെ 'മാലോകർ' കണ്ടതെൻ ഹൃത്ത
(ടെ
കാളും പ്രേമാഗ്നി തൻ ധൂപം.

× × ×

ഇന്നങ്ങു നിന്നോ ഞാൻ കേൾക്കുന്നിത
(ച്ചോദ്യം
"അന്നത്തെ നിൻ 'ശാന്ത'യെങ്ങ്?"
ഉത്തരമാത്രയിൽ ഞാനും ചോദിച്ചിട്ടും,
"അന്നത്തെ എൻ 'ശാന്ത'യെങ്ങ്?"
ഉത്തരം കിട്ടുവാൻ, ഓമലെ കാണുവാൻ
അപ്പാതവക്കിൽ ഞാനെത്തും.
ആററിൻതിരത്തിലോ, പുഷ്പവനത്തിലോ
എങ്ങാകിലും ഞാൻ കണ്ടെത്തും.
പിന്നിൽ ഞാനുണ്ടെന്നതോരാതെയോമ
(ലാൾ
പ്രേമഗാനങ്ങളുതിക്കും.

മാരുതനായതെൻ സന്നിധൌ ചേക്കു
(മ്പോൾ,
കാതുകൾ രണ്ടും കളിക്കും.
എന്നാലും "ശാന്തേ"യെന്നൊന്നു വിളിക്കു
(വാൻ
ഇന്നോളം ഞാൻ ശ്രമിച്ചില്ല!

× × ×

ജാതിമതഭേദക്കോട്ടകളാകവെ,
തട്ടിയുടച്ചതിൻശേഷം,
'ശാന്ത'യാം ജായയോടൊത്തങ്ങു മേല്ക്കുമേ
(ൽ,
ചേർത്തിടാമുൾക്കാമ്പിൽ തോഷം;
അന്നൊരു നാളിലാക്കാട്ടാറിൻതീരത്തെ
പൂമണം ചേരുന്ന ഭൂവിൽ,
ചിത്തം കുളുപ്പതിനൊത്തൊരു കാന്തിയ-
ത്താരേശൻ തൂകിടും രാവിൽ,
പുഞ്ചിരിച്ചന്ദ്രിക തങ്ങും മുഖദ്യോവിൽ,
ധന്യനായ് ചുംബിക്കും നേരം,
മുന്നം പാടിട്ടുമാറുള്ള ഗാനങ്ങളിൻ
അർത്ഥവും തോന്നിടാം പാരം;
അങ്ങിനെ ജീവിതസാഫല്യം നേടിടാം;
എന്നൊക്കെയാണെൻ പ്രതീക്ഷ.

C. A. Isaac,
Class II.

ഹൃദയബാഷ്പം

(എ. കെ. സുധാകരൻ)

1

ഇരുളിലെന്നെപ്പിരിഞ്ഞു പോകായ്ക നീ
സുരുചിരോജ്ജ്വലതാരകാ രാജമേ!
കരയുകയാണു നിന്നെയോർത്തിപ്പോഴും
പരമതപ്തമാം മാമക ചിന്തകൾ.
വിജയലക്ഷ്മിയാം നിൻമുഖം കാണുവാൻ
ഭജനലോലനായ് കാത്തിരിക്കുന്നു ഞാൻ.
കവനസുന്ദരം ശൃംഗാരതുന്ദിലം
തവ മനോഹരമന്ദസ്മിതാങ്കുരം!
അവശനായിതാ കേഴുകയാണു ഞാൻ
എവിടെ?—യെങ്ങു നീ?—ജീവിതാനന്ദമേ!
പരമ ശൂന്യമീപ്പാനപാത്രത്തിൽ നീ
പകരുകില്ലയോ പ്രേമാസവം സഖി?

2

ഭരിതവേദനം ഞാനെത്ര കേഴിലും
ധരയിതിൽ കഷ്ടം! മാളില്ല കേൾക്കുവാൻ....
മനുജദൃഷ്ടിക്കഗോചരമാമൊരു
വനതലത്തിൽ വിരിഞ്ഞ പൂവാണു ഞാൻ.
ഉയിരുപൊള്ളിക്കും ദാരിദ്ര്യവീഥിയിൽ
ഉടലെടുത്തു വസിപ്പവനാണു ഞാൻ.......
അവനമിപ്പുസമസ്തസൗഭാഗ്യവും
അനുനിമേഷം ധനത്തിനു മുന്നിലായ്!!
മലിനതക്കൊരു പര്യായമാണു നീ
മദതരളിതമേലാരപ്രപഞ്ചമേ! ......
പരസഹസ്രകം വീരയോധാക്കൾ തൻ
രുധിരബിന്ദുക്കളൂററിക്കുടിച്ചു നീ.
അലറിടുന്നു നീ പിന്നെയും പിന്നെയും
അതിഭയങ്കരം നിൻ തൃഷ്ണയാററുവാൻ!!!
കഠിനശോകം വിഴുങ്ങിലും പിന്നെയും
പിടയുകയാണു ജീവിതമെന്തിനോ?

3

സുലളിതാഭമാം പൂവനവീഥികൾ
പലതുമങ്ങനെ പിന്നിട്ടുപോന്നു ഞാൻ.
നിരവധികം വസന്തസ്മിതങ്ങളെൻ
കരളിനാനന്ദമേകിക്കടന്നുപോയ്.
അനുഭവിച്ചു പലപ്പൊഴുമന്നു ഞാൻ
ശിശിരവായുവിൻ ശീതളചുംബനം.
ചിറകടിച്ചുടിച്ചെത്തുന്നു പിന്നെയും
സുരഭിലോജ്ജ്വലഭൂത സ്മരണകൾ!
അണവതുണ്ടു ഞാൻ ഭാവനയിങ്കലാ-
വിമല സാമ്രാജ്യവൃന്ദാവനങ്ങളിൽ.
അമിതസന്തോഷമേകുന്നിതിപ്പൊഴും
സുമവിരാജിത രാഗലീലാങ്കണം.
വിരഹതപ്തമെൻ ജീവിതവാടിയിൽ
വരുവതെന്നിനിയാ വസന്തോത്സവം?
അവസിതമായൊരക്കാലമൊക്കെയും
അവനിയിങ്കൽ കടംകഥ മാത്രമായ്.
ചലനചിത്രത്തിലെന്നപോൽ കാൺമു (ഞാൻ
ചിലനിമേഷമാ ഭൂതാനുഭൂതികൾ! ....

4

കടലിരമ്പുന്നു ഗർജ്ജിപ്പു വാനിടം
ഇടറിയോടുന്നു കൊള്ളിമീനെപ്പൊഴും.
ചകിതമെന്മനം കേഴുന്നു വ്യർത്ഥമായ്
ചരമവസ്ത്രം വിരിക്കു നിശീഥമേ!
ഇനിയൊരിക്കലെൻ ജീവിതവാനിൽ നീ
പ്രണയദീപമേ, ദീപ്തി പൊഴിക്കുമോ?
തകരണം കഷ്ടം! കാലാർണ്ണവത്തിലെ-
ത്തിരകളേററെറൻ ജീവിതബുൽബുദം!
അലമുറിച്ചങ്ങു നീന്തിക്കടക്കുവാൻ
അരുതു മർത്ത്യനീ സംസാരവാരിയിൽ.
ചപലനാടകം, ശോകസമാകുലം
വിഫലമീ ശുഷ്കമാനവ ജീവിതം!!!...........

പ്രേമാരാധന

K. R. Nair, Class I.

മോഹനചന്ദ്രൻ അന്നു കണികണ്ടതു കമലയെ ആയിരുന്നു. ഏതു സമയവും മന്ദാഹാസാനചിതമായിരുന്ന അവളുടെ വദനസരോജം അന്നു വളരെ ഉത്കണ്ഠാസന്താപപൂരമായ കലന്നും കാണപ്പെട്ടിരുന്നു.

"കമലേ, നിൻെറ അച്ഛനു പനി കുറവുണ്ടോ?" മോഹനൻ അവളോടായി ചോദിച്ചു. കമല ഏങ്ങിയേങ്ങി കരഞ്ഞു. അവളുടെ നീലാരവിന്ദമിഴികളിൽനിന്നും ബാഷ്പകണങ്ങൾ ഉതിർന്നുവീണു? 'എന്താ അച്ഛനു പനി കൂടുതലാണോ" അയാൾ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

"അതേ." തൊണ്ടയിടച്ചയോടുകൂടി അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞു.

"അവിട്ടുന്ന് അത്രടം വരെയും...........
........"

അവൾ അർദ്ധോക്തിയിൽ വിരമിച്ചു.

"കമലേ നീ പൊയ്ക്കോളൂ. ഞാൻ വേ
"കമലേ നീ പൊയ്ക്കോളൂ. ഞാൻ വേഗം പോയി ഡാക്ടരെ കൊണ്ടുവരാം." അവൾ അദ്ദേഹത്തെ ഭക്തിപൂർവ്വം നമിച്ചുകൊണ്ട് അച്ഛൻെറ അടുക്കലേക്കു മടങ്ങി. മോഹനചന്ദ്രൻ കാപ്പിപോലും കഴിക്കാതെ ഡാക്ടരുടെ അടുക്കലേക്കു പോയി.

....

മുകുന്ദപുരത്തിലെ കുബേരന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ വിജയബാബുവിൻെറ ഏകസന്താനമാണ് മോഹനചന്ദ്രൻ. പിതാവിൻെറ മരണാനന്തരം അനന്തമായ സ്വത്തിൻെറ ഏകാവകാശിയും ഇദ്ദേഹം മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രഭുക്കന്മാരിൽ സാധാരണയായി കണ്ടുവരാറുള്ള അഹങ്കാരപ്രമത്തത ഇദ്ദേഹത്തെ സ്പർശിച്ചിട്ടുപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ബാല്യത്തിലെതന്നെ സഹജീവികളോട് അതിയായ കാരുണ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചുപോന്നു. തൻെറ കുടിയാനവന്മാരെയും വേലക്കാരെയും സ്വന്തം ആളുകളെപ്പോലെ അദ്ദേഹം നിനച്ചിരുന്നു. തൻമൂലം അവർ അദ്ദേഹത്തെ ഈശ്വരതുല്യനായി ഗണിച്ചുപോന്നു.

കമല, അദ്ദേഹത്തിൻെറ കുടിയാനവന്മാരിൽ ഒരാളായ ഗോവിന്ദലാലിൻെറ പുത്രിയാണ്. അവളുടെ മാതാവു ബാല്യത്തിലെ മരിച്ചുപോയിരുന്നു. മോഹനചന്ദ്രൻെറ കാരുണ്യബുദ്ധി ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് അവർ ജീവിച്ചുപോന്നത്. നിസ്സീമവും നൈസർഗ്ഗികവുമായ സൌന്ദര്യസാരം അവളിൽനിന്നും വഴിഞ്ഞൊഴുകിയിരുന്നു................

മോഹനചന്ദ്രൻ എത്രയും വേഗത്തിൽ ഡാക്ടരുമായി തിരിച്ചെത്തി. ഓലകൊണ്ടു മറച്ച ഒരു ചെററക്കുടിലായിരുന്നു കമലയുടെ വീട്. പക്ഷെ അതിൻെറ പരിസരപ്രദേശങ്ങൾ ഏററവും ശുചിയായും, പലവിധ സസ്യാദികളാലും, തെങ്ങ്, മാവ്, പ്ലാവ് ആദിയായ തരുവൃന്ദങ്ങളാലും മനോഹരമായി അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതായുമിരുന്നു. മറുവശമുള്ള നദീഭാഗത്തുനിന്നും ശീതളവായു ഏതു സമയവും സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിച്ചിരുന്നു.

കമല പിതാവിൻെറ അടുക്കൽ ഇരുന്നു തപ്തമായ കണ്ണീർകണങ്ങൾ പൊഴിച്ചു. മോഹനനേയും അപരിചിതനേയും കണ്ടു അവൾ ഒരു കോണിലേക്കു മാറി. ഡാക്ടർ രോഗിയെ സശ്രദ്ധം പരിശോധിച്ചു. പക്ഷെ ആ സാധുമനുഷ്യന് ഇനി വൈദ്യസഹായമൊന്നും ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. കഷ്ടം! എത്രയോ മുമ്പ് അയാൾ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

കമല അപ്പോഴും തൻെറ പിതാവിനെ

ആശാജനകമായ വിധത്തിൽ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു. പാവം, അവൾ ഇതൊന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നതേയില്ല.

"കമലേ, നിന്റെ പിതാവു സ്വർഗ്ഗാരൂഢനായിക്കഴിഞ്ഞു. അയാളുടെ ആത്മവിശ്രാന്തിക്കായി നീ ശ്രമിക്കൂ." മോഹനചന്ദ്രൻ അവളോടു വളരെ ശാന്തസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

പാവം! അവൾക്ക് അപ്പോഴാണ് കാര്യം മനസ്സിലായതു്. പിതാവിന്റെ മൃതശരീരം കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് അവൾ ദിനദിനം വിലപിച്ചു. മോഹനചന്ദ്രന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം ആ മൃതശരീരം യഥാവിധി സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടു.

കമല അപ്പോഴും ആ വെറുംതറയിൽ വീണുകിടന്നു കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. മുഖകമലത്തിലഴിഞ്ഞുവീണ അവളുടെ മൃദുലകുന്തൽ കണ്ണുനീർത്തുള്ളികളാൽ നനഞ്ഞു; കോമളശരീരം പൂഴി പുരണ്ടു.

അവളുടെ ദയനീയാവസ്ഥ കണ്ടു മോഹനചന്ദ്രന്റെ നയനങ്ങളിൽ ജലകണങ്ങൾ കെട്ടിപ്പെരുകി. അവളെ ആ ഏകാന്തമായ സ്ഥലത്തു തള്ളിയേച്ചു പോകുന്നതിന് അയാൾക്കു മനസ്സു വന്നില്ല.

"കമലെ, കരഞ്ഞതുമതി. നീ ഇനിയും ഇവിടെ നിരാശ്രയായി താമസിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. വരൂ, നമുക്കു വീട്ടിലേക്കു പോകാം."

ഏതോ ഒരു ആത്മനിയന്ത്രണത്താൽ കമല ആ ആജ്ഞ മനസാ വരിച്ചു.

II

ധവളകോമളനായ പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ അതിനു ശേഷം പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ പ്രാവശ്യം പ്രത്യക്ഷനായി കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ബാലാർക്കന്റെ കിരണകന്ദളത്തിൽ വികസിതമാകുന്ന കമലമുകുളംപോലെ താരുണ്യഭാനുമാന്റെ കാന്തിപൂരത്താൽ കമല അനുദിനം ഏവരുടേയും മനോഹാരിണിയായി വളർന്നുവന്നിരുന്നു. നിർമ്മലമായ അവളുടെ സ്വഭാവവിശേഷത്താൽ ഏവരും അവളെ അത്യന്തം സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. മോഹനന്റെ കുടുംബത്തിലെ ഒരു അംഗം എന്ന നിലയിലാണ് അവൾ അവിടെ വർത്തിച്ചിരുന്നതു്.

അവളെ കാണുമ്പോളെല്ലാം മോഹനചന്ദ്രന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അജ്ഞാതമായ ഒരു ആനന്ദം അങ്കുരിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ സൂക്ഷ്മകാരണം എന്താണെന്ന് അയാൾ ആരാഞ്ഞുനോക്കിയിരുന്നില്ല. അതു പ്രേമകിരണന്റെ നിഴൽവീശൽ തന്നെയായിരുന്നില്ലേ? എന്തോ അയാൾക്കു തന്നെ അതു് അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ അയാൾ മനഃപൂർവ്വം കമലയെ ഒരിക്കലും കാണാൻ ആശിച്ചിരുന്നതേയില്ല.

കുറേനാളായി കമലയുടെ മുഖത്തും ഒരു മ്ലാനതയുടെ ഛായ നിഴലിച്ചുകാണാമായിരുന്നു. അതു പിതൃവിയോഗംകൊണ്ടു സംഭവിച്ചതായിരുന്നിരിക്കാമോ? എന്നാൽ അതു് അനുദിനം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതിന്റെ കാരണം? എന്തോ സുസൂക്ഷ്മമായി അവളും ഒന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

കമലയെ തന്റെ പുത്രവധുവാക്കിത്തീർക്കണമെന്നു മോഹനചന്ദ്രന്റെ മാതാവു പലപ്പോഴും ചിന്തിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ദൃഢചിത്തനായ പുത്രന്റെ അഭിപ്രായം അറിയാതെ മാത്രമേ അവർ കുഴങ്ങിയുള്ളു. തന്റെ പുത്രനോടുള്ള സ്നേഹവർഷത്തെ അവർ കമലയിലും നിർബ്ബാധം ചൊരിഞ്ഞിരുന്നു. കമലയാകട്ടെ അവരെ സ്വമാതാവിനു തുല്യവും പരിചരിച്ചിരുന്നു.

ഒരുദിവസം മോഹനന്റെ അമ്മ, കമല ഇല്ലാത്ത അവസരത്തിൽ മകനോടു സ്വന്തം അഭിപ്രായം തുറന്നു പറഞ്ഞു.

മാതാ—"മോഹൻ, കമലയെപ്പോലെ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ കാണാൻ പ്രയാസമാണു്. എന്തു നല്ല സ്വഭാവം? എന്തു സൌന്ദര്യം!!"

മോഹ—"അതേ അമ്മേ. ഒരു സാധു പെൺകുട്ടി." ഒരു അശ്രദ്ധനെന്നോണം അയാൾ ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

മാതാ—അവൾക്കു നിന്നെ എന്തു സ്നേഹമാണെന്നറിയാമോ? എത്ര വേലക്കാരുണ്ടെങ്കിലും അവൾ തന്നത്താനാണ് നിന്റെ മുറിയും മറ്റും അലങ്കരിക്കുന്നതു്. ഞാൻ പലപ്രാവശ്യവും വിലക്കിയിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ ആരു കേൾക്കുന്നു."

മോഹനചന്ദ്രൻ അമ്മ പറയുന്നതൊന്നും കേൾക്കാത്ത മട്ടിൽ കയ്യിലിരുന്നിരുന്ന പുസ്തകത്തിൽ തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു.

മാതാ—മോഹൻ, ഞാൻ പറയുന്നതു നീ കേൾക്കുന്നില്ലായിരിക്കാം. അവളെ എന്നും ഇവിടെ താമസിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു് എനിക്കു് ആശയുണ്ടു്.

മോഹ—കൊള്ളാം, അമ്മയുടെ ഇഷ്ടംപോലെ പ്രവർത്തിച്ചുകൂടെ?

മാതാ—അതേ, ഒരു പെൺകുട്ടിയെ അവിവാഹിതയായി എത്രനാൾ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

മോഹ—അല്ലാ അമ്മ തന്നെയല്ലേ ഇതു രണ്ടും പറയുന്നതു്. എനിക്കൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ.

സംഭാഷണത്തെ ദീർഘിപ്പിക്കാതെ അമ്മയുടെ മുമ്പിൽനിന്നും അയാൾ വേഗം പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞു. അമ്മ, മകന്റെ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നും സ്വല്പം നിരാശപ്പെടാതിരുന്നില്ല.

അടുത്ത മുറിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കമല ഇതെല്ലാം കേട്ടിരുന്നു. ഈ സംഭാഷണം അവൾക്കു മർമ്മഭേദകമായിത്തോന്നി. അതു കേൾക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ തന്റെ മനോരാജ്യത്തിനെങ്കിലും സ്ഥാനമുള്ളതായി അവൾ വിചാരിച്ചു. കൺപോളകളിൽ കെട്ടിപ്പെരുകിയിരുന്ന നേത്രബിന്ദുക്കൾ സാരിത്തുമ്പാൽ തുടച്ചുകളഞ്ഞു. അവൾ എത്രയും വേഗത്തിൽ ആരും കാണാതെ തന്റെ മനോരഥത്തെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കാതിരുന്നില്ല..........

III

സായാഹ്നവേളയിലെ മന്ദമാരുതൻ സോല്ലാസമായി വീശിയിരുന്നു. കമല പിതാവിന്റെ ശ്മശാനസ്ഥലത്തു ചെന്നു് ഊഷ്മളബാഷ്പകണങ്ങളെ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്.

അസ്തമയസൂര്യന്റെ പൊൻകതിർ നികരങ്ങൾ അവളെ സാവധാനം തലോടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കേളീലോലുപനായ ശീതളവായു അവളുടെ അളകനിരകളേയും വസ്ത്രാഞ്ചലത്തേയും മെല്ലെ മെല്ലെ ഇളക്കിക്കളിച്ചു രസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

വനസരിത്തുപോലെ കപോലങ്ങളിൽകൂടി ഒലിച്ചു ചാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ അവളുടെ ഉത്തരീയത്തെ നനക്കാതിരുന്നില്ല. പക്ഷികുലങ്ങൾ വൃക്ഷശിഖരങ്ങളിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു മൃദുലനിസ്വനത്തിൽ അനുശോചനഗാനങ്ങൾ ആലപിച്ചു.

ലോകബാന്ധവൻ അവളോടു യാത്രയും ചൊല്ലി സാഗരമദ്ധ്യത്തിൽ ആണ്ടു. കമല അപ്പോഴും അവിടെ വിചാരമഗ്നയായി സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നു.

"കമലേ, നിനക്കിവിടെ തനിയെ ഇരിക്കുവാൻ പേടിയാവുകയില്ലേ?" ആഗതനായ മോഹനചന്ദ്രനെക്കണ്ടു് അവൾ അവിടെനിന്നു എഴുന്നേറ്റു.

"പേടിയോ? എന്റെ പിതാവിന്റെ

അടുക്കൽ ഇരിക്കുന്നതിനു എനിക്കു പേടിക്കണമോ?" അവളുടെ നീലോല്പലനയനങ്ങൾ ബാഷ്പപൂരിതമായി.

മോഹ—കമലേ നിന്റെ അടുക്കൽ ഒരു കാര്യം പറയാനാണു ഞാൻ വന്നത്.

അവൾ സശ്രദ്ധയായി മോഹനന്റെ ആകർഷകങ്ങളായ നയനങ്ങളിൽ തന്നെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു.

"കമലേ, നിന്നെ ഇവിടെ അവിവാഹിതയായി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു യുക്തമാണോ?" അവൾ അഞ്ജലിബന്ധത്തോടുകൂടി കാൽനഖങ്ങൾ എണ്ണിക്കൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു.

"അതുകൊണ്ടു നിന്റെ വിവാഹം ഇനിയും നീട്ടുന്നില്ല. മാന്യനും അനുരൂപനുമായ ഒരു വരനെ നിനക്കു തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുണ്ട്."

അവളുടെ ദേഹമാസകലം കോൾമയിർക്കൊണ്ടു. ലോകമാസകലം തന്റെ കൺമുമ്പിൽ ഭ്രമണം ചെയ്യുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി. എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിനു അവളുടെ നാവു പൊങ്ങിയില്ല. ദയനീയമായി അവൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. സുപ്രസന്നമായ ആ മുഖത്തു വിളങ്ങിയിരുന്ന കാര്യഗൗരവം അവൾ മനസ്സിലാക്കി. ഒന്നും പറയുവാൻ ശക്തയാകാതെ അവൾ അവിടെനിന്നും പ്രയാണം ചെയ്തു.

മോഹനനും സ്വല്പമൊരു അസ്വാസ്ഥ്യം ഉണ്ടാകാതിരുന്നില്ല. അയാളുടെ ചിത്തരംഗത്തിൽ സ്വല്പസമയത്തേക്കു ഒരു വികാരത്തിരതല്ലൽ ഉൽഭൂതമായി. കമലയുടെ അന്തർഗ്ഗതം എന്താണെന്നു അയാൾക്കു ഏതാണ്ടു ഊഹിക്കാൻ സാധിച്ചു. "അവൾ എന്നിൽ അനുരക്തയോ? ഇല്ല, സ്വസുഖത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ ആരുടേയും ആത്മശാന്തിയെ ബലികഴിക്കുകയില്ല."

അയാൾ തന്നത്താൻ പുലമ്പി. ചിന്നിച്ചിതറിയ ചിത്തവുമായി അയാളും വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

IV

ദിവസങ്ങൾ രണ്ടുമൂന്നു കഴിഞ്ഞു. ഈ ദിവസങ്ങളിൽ കമലയും മോഹനചന്ദ്രനും പരസ്പരം കാണുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല. രണ്ടുപേർക്കും ദിവസങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു പോകുന്നതായിട്ടാണ് തോന്നിയിരുന്നത്. മോഹനചന്ദ്രൻ തന്റെ ഹൃദയാസ്വാസ്ഥ്യത്തെ കഴിയുന്നത്ര ഗോപനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു.

കമലയുടെ സ്ഥിതിയാണു ഏററവും ശോചനീയമായിത്തീർന്നിരുന്നത്.

"ഒട്ടി ഹന്ത! കവിൾത്തടം;
കുചമതിൻ കാഠിന്യമസ്പഷ്ടമായ്;
തട്ടി വാട്ടമരക്കു; തോളുകൾ
തുലോം താഴ്ന്നു; വിളർത്തുനിറം.
കോട്ടം മന്മഥനാലണഞ്ഞിട്ടു
കിലും തന്വംഗിരമ്യാംഗി താൻ
കോടക്കാററടിയേററു വെള്ളില
കൊഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള വാസന്തിപോൽ."

എന്നു വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു കമലയെപ്പററിയാണോയെന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഏതു സമയവും ചിന്താധീനയായ അവൾ ഏകാന്തതയെ ഭജിച്ചിരുന്നു.

തന്റെ അഭിലാഷം അസ്ഥാനത്തിലാണെന്നു അവൾ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചു. അതു ആലോചിക്കുംതോറും 'അവളുടെ ലോലമനസ്സു വാടിത്തളർന്നു പോയിരുന്നു.

തന്റെ പ്രണയപ്രാർത്ഥന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ അർപ്പിക്കുവാൻ അവൾ പലപ്പോഴും ആശിച്ചു. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാരുണ്യത്താൽ മാത്രം ജീവിക്കുന്ന അവൾക്ക്, പരിപാവനമായ ആ പ്രേമത്തിന് അർഹതയുണ്ടോ? അ

വൾ അതു കാരണം നന്നാ ഭയപ്പെട്ടു.

മോഹനചന്ദ്രൻ വാസ്തവത്തിൽ കമലയിൽ അനുരക്തനായിരുന്നു. എന്നാൽ കമല തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു അയാൾക്കു അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. സ്വസുഖത്തിനു വേണ്ടി അന്യരുടെ ആത്മവിശ്രാന്തിയെ ഭഞ്ജിക്കുവാൻ അയാൾ ആശിച്ചിരുന്നില്ല. പരസ്പരാനുരാഗബദ്ധരായ ആ യുവതിയുവാക്കന്മാർ വാസ്തവം അറിയാതെ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു............ ...ബാലാർക്കന്റെ കനകബിംബം ഉദയാംബരത്തിൽ കുങ്കുമച്ചാർത്തു ചാർത്തിയിരുന്നു. ആനന്ദതുന്ദിലരായ ജീവരാശികൾ ഉന്മേഷഭരിതരായി ദിനകൃത്യങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടു. പരാഗപൂരിതനായ പ്രഭാതമാരുതൻ സ്വച്ഛന്ദം കളിയാടിയിരുന്നു.

പ്രഭാതസവാരിയും കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവന്ന മോഹനചന്ദ്രനു തന്റെ മുറിയിൽ ആരോ ഉള്ളതായി തോന്നി. അതെ, അതു കമല തന്നെ. അവൾ അവിടെ എന്തു ചെയ്യുക ആയിരുന്നു.

വികസിതമായ പനിനീർ പൂവുകളാൽ തൊടുത്ത ഒരു മലർമാല തന്റെ ഛായാപടത്തിൽ അണിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി അയാൾ കണ്ടു. അതിനു മുമ്പിൽ അവൾ തൊഴുകൈപ്പൂമൊട്ടുകളോടു കൂടി നിന്നിരുന്നു. അർദ്ധോന്മീലിതങ്ങളായിരുന്ന അവളുടെ കരിംകുവളമിഴികളിൽനിന്നും ചുടുകണ്ണീർ ധാരധാരയായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ വാസ്തവത്തിൽ പ്രേമാരാധന ചെയ്യുക തന്നെയായിരുന്നു.

നവവികസിതമായ ചെന്താമരപ്പൂപോലെ അവളുടെ സൗന്ദര്യകാന്തി തദവസരത്തിൽ വളരെ ശോഭനീയമായിരുന്നു. പ്രാതസ്നാനവും കഴിച്ച്, കണങ്കാൽ വരെ എത്തിയിരുന്ന വേണീഭാരം അഗ്രം മാത്രം ബന്ധിച്ചിട്ടിരുന്നു. അതിനുള്ളിൽ തിരുകിയിരുന്ന ഒന്നു രണ്ടു പനിനീർ പുഷ്പം, നിശാമദ്ധ്യത്തിലെ താരകണങ്ങളെന്നോണം ഭാസിച്ചിരുന്നു. പഞ്ചമി ചന്ദ്രനെ വെല്ലുന്ന ലലാടമദ്ധ്യത്തിലണിഞ്ഞിരുന്ന കുങ്കുമപ്പൊട്ട്, ഉദയാംബരത്തിലെ ബാലരവിബിംബത്തെപ്പോലെ പരിലസിച്ചിരുന്നു. അതി ശുഭ്രമായിരുന്ന മസ്‌ലീൻ സാരി അവളുടെ ദേഹകാന്തിയെ അത്യധികം പരിപുഷ്ടമാക്കി.

മോഹനചന്ദ്രന്റെ ചിത്തവല്ലി സന്തോഷസമീരണനിൽ തുള്ളിക്കളിച്ചു. "അഹോ! എന്തൊരു സൗന്ദര്യം! എന്തു പ്രേമം!!" അയാൾ തന്നത്താൻ പറഞ്ഞുപോയി. തന്റെ മനോരഥത്തിൽ ചിന്തിച്ചു തീർന്നിരുന്ന സ്നേഹവ്യാപ്തിയെ ഗോപനം ചെയ്യാൻ ഇനിയും അയാൾക്കു ത്രാണിയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ആനന്ദപുളകിതനായ അയാൾ സാവധാനം അടുത്തു ചെന്ന്, നീണ്ടു ചുരുണ്ടു കണങ്കാൽ വരെ എത്തിയിരുന്ന അവളുടെ മോഹനകുന്തളിനെ മന്ദം മന്ദം തലോടി. സ്പർശനമാത്രയിൽ കമല ഞെട്ടി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. പ്രത്യക്ഷനായ തന്റെ പ്രേമമൂർത്തിയെക്കണ്ട് സന്തോഷ പരിഭ്രമവ്രീളാദികളായ നാനാ വികാരങ്ങളാൽ അവൾ തരളിതഹൃദയയായി.

അവിടെനിന്നും ഓടി രക്ഷപെടുന്നതിനു അവൾ ശ്രമിക്കാതിരുന്നില്ല. പക്ഷെ മൃദുലകോമളമായ അവളുടെ കരവല്ലികളിൽ അയാൾ പിടിച്ചുനിറുത്തി.

"കമലേ, ഇതോ നിന്റെ സേവാമൂർത്തി."

അവൾ ശിരസ്സു നമിച്ചു കാൽനഖങ്ങൾകൊണ്ടു നിലത്തു വരച്ചു. "അതെ, എന്റെ ആത്മരക്ഷകനും, ഹൃദയവല്ലഭനുമായ അവിടുന്നു മാത്രമാണ് എന്റെ പ്രത്യ

ക്ഷദൈവം.” തൊണ്ടയിടച്ചയാൽ അവൾക്കു വാക്കുകൾ പുറപ്പെടാതായി.

മോഹനചന്ദ്രന്റെ ഹൃദയം സന്തോഷംകൊണ്ടു തുളുമ്പി. കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ നേത്രങ്ങളിൽനിന്നും ആപതിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

“ഓമനേ, എന്റെ അപരാധം നീ ക്ഷമിക്കുക. നിന്റെ ഹൃദയമറിയാഞ്ഞതുകൊണ്ടാണു ഞാൻ എന്റെ സ്നേഹവ്യാപ്തിയെ ഒളിച്ചുവെച്ചിരുന്നത്. നിന്റെ അനുരാഗ പ്രദീപത്താൽ എന്റെ ജീവിതപന്ഥാവു തെളിഞ്ഞു. ഞാൻ ഇതാ പരമ ഭാഗ്യവാനായി.”

കമലയുടെ ആയതവിലോചനങ്ങൾ സന്തോഷാശ്രുക്കളാൽ പരിപൂരിതമായി. തന്റെ പ്രാണനാഥന്റെ പാദരവിന്ദങ്ങളിൽ അവൾ ഭക്തിപൂർവ്വം നമിച്ചു.

“പ്രഭോ, അവിടുത്തെ പരിപാവനമായ പ്രേമത്തിനു ഈ ഏഴ പാത്രമാണോ!”

അയാൾ ആ നിർമ്മല പ്രേമമൂർത്തിയെ വാരിയെടുത്തു.

ആരുടെ കുററം

ബാംഗളൂർ പട്ടണത്തിൽ ‘ലേഡിസ്സ് ക്ലബ്ബ്’ ഒന്നു സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അതിന്റെ വാർഷികയോഗങ്ങൾ ഒന്നുരണ്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒട്ടനേകം സ്ത്രീരത്നങ്ങൾ പ്രസ്തുത സ്ഥാപനത്തിന്റെ അംഗങ്ങളായി ചേർന്നു. കേവലം ചില സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ നാരീജനങ്ങളുടെ സല്ലാപത്തിനുവേണ്ടി ഉൽഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ട ആ സ്ഥാപനം ഇപ്പോൾ ഒരു വലിയ സംഘടനയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

പ്രഫസർ രാമചന്ദ്രൻ ഒരു പരിഷ്കൃതാശയനാണ്. തന്റെ ഭാര്യയേയും പ്രസ്തുത ക്ലബ്ബിൽ അയയ്ക്കണമെന്നൊരു മോഹം അയാൾക്കില്ലാതില്ല. എന്നാൽ കുലീനയായ തന്റെ പത്നി സ്വഗൃഹം വിട്ടു പുറത്തു പോകുക പതിവില്ലായിരുന്നു. ശരിയായ ഗൃഹഭരണം നടത്തി പോരുവാൻ ശേഷിയും ശേമുഷിയുമുള്ള ആ സ്ത്രീരത്നം, തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സുഖാദികൾക്കായി കാലം കഴിച്ചുപോന്നു. ക്ലബ്ബിൽ പോകണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്താണ് സംഭവിക്കുവാൻ പോകുന്നത് എന്നു രാമചന്ദ്രനു അപരിചിതമായിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം പതിവില്ലാതെ രാമചന്ദ്രൻ ഗൃഹത്തിൽ ഹാജരായതുകൊണ്ട് സന്തോഷചിത്തയായ ‘പത്മ’ ഭർത്താവിന്റെ അരികിൽ ചെന്നു കുശലപ്രശ്നത്തിനുള്ള മുഖവുരകൾ പറഞ്ഞുതുടങ്ങി. എന്നാൽ അതിലൊന്നും അത്ര തൃപ്തി പ്രകടിപ്പിക്കാതെ രാമചന്ദ്രൻ പ്രതിവചനം ചെയ്തു.

രാമ—പത്മാ! നിന്നോടു എത്ര പ്രാവശ്യം പറയണം.

പത്മ—എന്ത് ?

രാമ—ലേഡിസ്സ് ക്ലബ്ബിൽ പോകണമെന്ന്.

പത്മ—ഉത്തമയായ ഒരു സ്ത്രീയുടെ ക്ലബ്ബ് അവളുടെ ഗൃഹം ആണെന്നുള്ളത് അവിടുന്നു വിസ്മരിച്ചുപോയോ !

രാമ—എന്റെ സഹപ്രവർത്തകന്മാരുടെ ഭാര്യമാരും നിന്റെ സഖികളും ക്ലബ്ബിൽ പോകുന്നതു നീ കാണുന്നില്ലേ ?

പത്മ—എന്റെ ക്ലബ്ബ്—എന്റെ വീട്—എന്റെ സുഖം—എന്റെ പ്രിയതമന്റെ സുഖം. ഇതിൽ കൂടുതലൊരു സുഖം ഈ അബലയ്ക്കാവശ്യമില്ല.

രാമ—ശരി. ഉത്തമയായ ഒരു ഭാര്യയുടെ ചുമതല ഭർത്താവിന്റെ ഹിതത്തെ പ്രതികൂലിയ്ക്കു എന്നുള്ളതാണോ ?

പത്മ—ഒരിക്കലും അല്ല. ഞാൻ നാളെ മുതൽ എന്റെ ഭർത്താവിനുവേണ്ടി ക്ലബ്ബിൽ പോകും.

× × ×

ദിവസേനയുള്ള രാമചന്ദ്രന്റെ ‘അലട്ടൽ’കൊണ്ട് പത്മ ക്ലബ്ബിൽ പോകുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആദ്യമായി അവൾ സ്വഭർത്തൃസമേതം ക്ലബ്ബിൽ കയറി. അവിടെ അവൾ കണ്ട കാഴ്ച ഹൃദയഭേദകമായിരുന്നു. അവളോടു സംസാരിക്കുന്നതിനു ആരും വരുന്നില്ല. വരുന്നവരെല്ലാം ഇംഗ്ലീഷല്ലാതെ സംസാരിക്കുന്നുമില്ല. അന്നൊരു തരത്തിൽ അവൾ വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. ഒരു ശിശു പിതൃസന്നിധിയിൽ ആവലാതിപ്പെടുന്നതുപോലെ പത്മ രാമചന്ദ്രനോടു സങ്കടം ബോധിപ്പിച്ചു.

പത്മ—ഇന്നലെ ക്ലബ്ബിൽനിന്നും അതിവേഗം പോയതു നന്നായി.

രാമ—അതിനെന്താ.

പത്മ—ആ ക്ലബ്ബിലെ വിശേഷം വളരെ കേമംതന്നെ. ചില പെണ്ണുങ്ങളുടെ പേക്കൂത്തല്ലാതെ ഞാൻ ഒന്നും കണ്ടില്ല.

രാമ—അതുകൾ ക്രമേണ എന്റെ പത്മത്തിനു കൗതുകമായിത്തീരും.

പത്മ—നല്ല കൗതുകം തന്നെ. അവർ ഇംഗ്ലീഷല്ലാതെ ഒന്നും സംസാരിക്കുന്നില്ല. ഞാൻ ഒരൊഴിഞ്ഞ മൂക്കിൽ പോയി ഇരുന്നു എന്നെ കണ്ടിട്ട് അവരെല്ലാം ഒരു ‘കരടി’യെന്നോണം ഭയന്നു മാറി ഒഴിഞ്ഞു.

× × ×

സ്ഥിതിഗതികൾ മനസ്സിലാക്കിയ പ്രഫസർ പത്മയെ ഇംഗ്ലീഷു പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു അദ്ധ്യാപകയെ നിയമിച്ചു. ചുരുങ്ങിയ കാലംകൊണ്ടു പത്മയുടെ സകല അവശതകളും മാറി. ക്ലബ്ബിൽ പോകുന്നതു അവളുടെ ദിനചര്യയായിത്തീർന്നു. പത്മ ‘ടീപാർട്ടികൾക്കും’ ഡിന്നർ പാർട്ടികൾക്കും പോകുവാൻ തുടങ്ങി. രാമചന്ദ്രന്റെ പരിപൂർണ്ണ സമ്മതം ഇതിനെല്ലാത്തിനും ഉണ്ടായിരുന്നു. പരിഷ്കാരത്തിന്റെ നിഴലിപ്പ് പത്മയിൽ ദൃശ്യമായിത്തുടങ്ങി. കൃത്യം ആറു മണിക്കു മുൻപ് ഗൃഹത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തുന്ന പത്മ, ഇപ്പോൾ എട്ടും, പത്തും മണി കഴിഞ്ഞിട്ടേ വീട്ടിൽ വരാറുള്ളൂ. ശേഷം ഗൃഹജോലികൾക്കും, കരയുന്ന കുട്ടിക്കും രാമചന്ദ്രൻ തന്നെ ശേഷിച്ചു. ഭാര്യയുടെ ഈ അലക്ഷ്യത കണ്ട് മനം മടുത്ത പ്രഫസർ അവളെ കർക്കശമായി ശാസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ ‘സിനിമ’യുടേയും, ‘പാട്ടുകച്ചേരി’യുടേയും പേരിൽ പത്മ ഒഴിവുകഴിവുകൾ പറഞ്ഞുപോന്നു.

അന്നൊരു തിങ്കളാഴ്ചയായിരുന്നു. മണി ആറു കഴിഞ്ഞു കാണും. അദ്ധ്യാപകന്മാർ കാളേജിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു പോയിട്ടില്ല. തത്സമയം ക്ലബ്ബിലെ ഒരു ഭൃത്യൻ വരുന്നതു കണ്ട് രാമചന്ദ്രൻ ആവേശത്തോടുകൂടി, “എന്താ?” എന്നു ചോദിച്ചു പോയി. പ്രത്യുത്തരമായി ഭൃത്യൻ കൊടുത്ത എഴുത്തു അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം വായിച്ചു.

പ്രിയ വല്ലഭാ,

വീട്ടിൽ കുട്ടികൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഞാൻ ഇന്നു മി. ഗോപിനാഥന്റെ ക്ഷണപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിഥിയായി പോകുന്നു. അതിനാൽ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ ഗൃഹത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തണമെന്നപേക്ഷ.

എന്നു
പ്രിയ പത്നി
‘പത്മ’

എഴുത്തു വായിച്ചു തീർന്നയുടനെ മകനു സുഖമില്ല എന്ന വ്യാജവും പറഞ്ഞു പ്രഫസർ കാറിൽ കയറി പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോവികാരങ്ങൾ അതിരില്ലാത്തതായിരുന്നു. ആത്മഹത്യക്കുപോലും

രാമചന്ദ്രൻ തുനിഞ്ഞു എന്നു പറയുന്നതിൽ രണ്ടു പക്ഷമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. തന്റെ വിധിയെ പഴിച്ചുകൊണ്ടു ഗൃഹപ്രവേശനം ചെയ്ത രാമചന്ദ്രൻ കരയുന്ന ഓമനപുത്രനെ വാരിയെടുത്തതും, കിടക്കയിലേക്കു മറിഞ്ഞതും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. അടിക്കടി ഉദിച്ചുയൎന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മനോവികാരങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നത് "ഇതാരുടെ കുററമാണ്" എന്നുള്ളതാണ്.

എം. ഹസ്സൻ
ക്ലാസ്സ് II.

സ്നേഹം

സ്നേഹം ദൈവമയമാണ്. സ്നേഹമാണ് ലോകത്തെ ഭരിക്കുന്നത്. ലോകത്തിന്റെ നിലനില്പിനു വേണ്ടി സകല ജീവജാലങ്ങളുടെയും ഹൃദയത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമായ ഒരു വികാരമാകുന്നു സ്നേഹം. ഈശ്വരസൃഷ്ടികളിൽവച്ചു സകലവിധേനയും പ്രാധാന്യം മനുഷ്യനായതുകൊണ്ടു മാനുഷഹൃദയത്തിലാണ് ഈ വികാരം പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിക്കുന്നത്. ഒരു പൂമൊട്ടിനുള്ളിൽ നിക്ഷിപ്തമായ മധുബീജം കാലക്രമേണ വൎദ്ധിച്ച് ആ പ്രസൂനത്തിന്റെ വികാസദശയിൽ മധുപങ്ങൾക്ക് അനുഭവയോഗ്യമാകുന്നതുപോലെ മനുഷ്യഹൃദയസ്ഥമായ ഈ ഗുണം ലോകത്തിന് ഉപയോഗപ്രദമായി പരിണമിക്കുന്നു. സ്നേഹം ഹൃദയത്തിനു നൈൎമ്മല്യവും മാൎദ്ദവവും, സങ്കല്പശക്തിക്കു ദാൎഢ്യവും, സ്വഭാവത്തിനു പരിശുദ്ധിയും പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന ഒരു വികാരമാകുന്നു. ഇത് ഒരിക്കലും ക്ഷണഭംഗുരമല്ല. ദശാനുരൂപമായ രൂപാന്തരപ്രാപ്തിയുണ്ടെങ്കിലും വൃദ്ധന്മാരെയും യുവാക്കന്മാരാക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി അതിനുണ്ട്.

സ്നേഹത്തിന് അവൎണ്ണനീയമായ മാഹാത്മ്യമുണ്ട്. സ്നേഹം വികാരങ്ങളെ പരിശുദ്ധമാക്കുകയും, മനസ്സിനാനന്ദവും, ജീവിതത്തിനു സുഖവും നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വികാരം പരോപകാരതല്പരതയെ ഉളവാക്കുന്നു. മറെറാരാളിൽ എപ്പോൾ നമുക്കു നിസ്സീമമായ സ്നേഹം തോന്നുന്നുവോ ആ നിമിഷം മുതൽ അയാൾക്കുവേണ്ടി ജീവത്യാഗംപോലും ചെയ്യുന്നതിനു നാം സന്നദ്ധരാകുന്നു. സ്നേഹത്തിനു സ്പൎദ്ധ ഉളവാക്കുന്നതിനും അതിനെ ഉൻമൂലനാശം ചെയ്യുന്നതിനും ശക്തിയുണ്ട്. ലോകത്തിൽ ഇന്നു നാം കാണുന്ന സകലവിധ അനിഷ്ടങ്ങൾക്കും മൂലഹേതുകം സ്നേഹശൂന്യതയാണ്. സ്നേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ കുമാരനാശാൻ,

"സഹജാമലരാഗമെ മനോ-
ഗൃഹദീപം സ്ഫുടരത്നമാണു നീ
മഹനീയമതാണു മാറിലു-
ന്മഹമാത്മാവണിയുന്ന ഭൂഷണം."

"പുരുഷന്നു പുമൎത്ഥഹേതു നീ
തരുണിക്കാത്തരുണീഗുണങ്ങൾ നീ
നിരുപിക്കുകിൽ നീ ചമയ്പൂഹാ
മരുഭൂമോഹന പുഷ്പവാടിയായ്."

"നയമാൎന്നു ചരിക്കു ദീപമാ-
യുയരും നിൻപ്രദനാകമേറുവാൻ
നിയതം നരകം നയിപ്പു നി-
ണയഥായോഗമ സജ്ജനങ്ങളെ."

"മൃതിയും സ്വയമിങ്ങു രാഗമെ
ക്ഷതിയേകില്ല നിനക്കു ; വാഴ്‌വു നീ
സ്മൃതിയാം പിതൃലോകസീമയിൽ
പതിവായ ശ്രുനിവാപമുണ്ടമേ."

എന്നിപ്രകാരമാണ് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. സ്നേഹത്തിന്റെ അപാരമായ ദിവ്യശക്തിയിൽ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരാളാണ് മഹാകവി ഉള്ളൂർ.

"ഒരൊററമതമുണ്ടുലകിനുയിരാം പ്രേമം
അതൊന്നല്ലോ
പരക്കെ നമ്മെപ്പാലമൃതൂട്ടും പാൎവ്വണി ശ
ശിബിംബം."

എന്നു സ്നേഹത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ മധുരസ്വരത്തിൽ പാടുന്ന ആ കവികോകിലം മൃദുലമായ ആ മനോവികാരത്തിന്റെ മഹനീയതയെ

"യാതൊന്നു ദൈവത്തിനു മൂൎത്തിപോലും,
യാതൊന്നു വിശ്വത്തിനു തൂണുപോലും,
യാതൊന്നു മോക്ഷത്തിനു കോണിപോ
(ലും,
ആ സ്നേഹം—ആ സ്നേഹം—അഹോ ജ
(യിപ്പൂ"

എന്നാലാപിക്കുന്നു. സ്നേഹം മനോഹരമായ ഒരു പുഷ്പമാണ്. പൂവിൽനിന്നു വേണം കായുണ്ടാവാൻ. അതുപോലെ സ്നേഹത്തിൽനിന്നു വേണം ലോകത്തിന് അനുഭവയോഗ്യമായ ഏതു ഫലവും ഉത്ഭവിക്കുവാൻ. അതിനെ അശുഭവും, നശ്വരവുമായ ഒരു ഗുണമായി പരിഗണിക്കരുത്.

ത്യാഗം സ്നേഹത്തോടുകൂടി അനുബദ്ധമാണ്. "ത്യാഗമേവനു വരും സമഗ്രമീ ഭോഗ ലോഭനാജന ജഗത്തിലെന്നമേ" എന്ന കവീന്ദ്രവചനത്തിനു വിധേയമായ ഈലോകത്തിൽ സ്നേഹത്തോടുകൂടാത്ത പൂൎണ്ണത്യാഗം നമുക്കു കണ്ടെത്തുവാൻ അസാദ്ധ്യമാണ്. മഹാത്മാഗാന്ധി ഭാരതാംബയുടെ അരുമസന്താനങ്ങളോടുള്ള അപാരമായ സ്നേഹം നിമിത്തം ഏതു കഷ്ടസ്ഥിതിയും സസന്തോഷം ശിരസ്സാ വഹിച്ചു തന്റെ ജീവിതത്തെ അവൎക്കുവേണ്ടി ത്യജിക്കുന്നതിനു സന്നദ്ധനായി. പണ്ടു തെക്കേ ആഫ്രിക്കായിൽ സത്യാഗ്രഹകാലത്ത് അദ്ദേഹത്തെ ഒരുവൻ കപോലതാഡനത്താൽ ഒന്നുരണ്ടു പല്ലുകൾ നഷ്ടമാക്കി. അവനെ ബന്ധിക്കുവാൻ വന്ന സമാധാനപാലകരോട് "എനിക്ക് അവന്റെ പേരിൽ യാതൊരു വിദ്വേഷവും കേസുമില്ല" എന്നു പറഞ്ഞയച്ചത് അപകാരികളിൽപോലും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ അത്യഗാധതയെ തെളിയിക്കുന്നു. ത്യാഗത്തെ ഭൎത്തൃഹരി

"ക്ഷീരേണാത്മഗതോദകായഹി ഗു
ണാദത്താ പുരാതേഖില
ക്ഷീരേ താപമവേക്ഷ്യതേനപയസാ
സ്വാത്മാകൃശാനൌഹുതാഃ
ഗന്തും പാവകമുന്മനസ്തദഭവൻ
ദൃഷ്ട്വാതു മിത്രാ പദം
യുക്തം തേന ജലേനശാമ്യതിസതാം
മൈത്രീപുനസ്ത്വീദൃശീ."

എന്നുപമിച്ചിരിക്കുന്നു. പാലു തനിക്കുള്ള ഗുണം മുഴുവനും വെള്ളത്തിനു നൽകുന്നു. അതു തിളപ്പിക്കുമ്പോൾ പാലിന്റെ ശോചനീയാവസ്ഥ വെള്ളം ദൎശിക്കുകയും അതു സ്വയം നശിക്കുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. വെള്ളം അപ്രകാരം നഷ്ടമാകുമ്പോൾ മിത്രനാശമോൎത്തു പാലു തീയിൽ ചാടി ആത്മഹത്യക്കൊരുമ്പെടുന്നു. ഈ കടുംകൈയിൽനിന്നും അതിനെ വിമുക്തമാക്കണമെങ്കിൽ വെള്ളം തന്നെ ഒഴിക്കണം. ഇവിടെ പാലു തനിക്കുള്ള ഗുണങ്ങളെ വെള്ളത്തിനുവേണ്ടി ത്യജിക്കുന്നു, വെള്ളം നഷ്ടമാകുമ്പോൾ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങുന്നു, വീണ്ടും ഉദകസ്പൎശത്താൽ വിമുക്തമാകുന്നു. ഇതു സ്നേഹം നിമിത്തമുള്ള ഒരുത്തമത്യാഗത്തിന്റെ പരമോദാഹരണമാണ്.

സ്നേഹത്തിനു പല അവസ്ഥാഭേദങ്ങളുണ്ട്. ഒരു മാതൃഹൃദയത്തിൽ തന്റെ സന്താനങ്ങളെപ്പററി നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുള്ള സ്നേഹം അപരിമിതമാണ്. മാതൃവാത്സല്യം സന്താനങ്ങളിലേക്കലിഞ്ഞൊഴുകുന്ന അവളുടെ ആത്മാവു തന്നെയാണ്. ഒരു മാതാവു തന്റെ പുത്രനെ നോക്കി

"അപ്പരിണാമപ്പടവുകളോരോന്നും
തപ്പിത്തടഞ്ഞു കടന്നൊടുക്കം
മാനുഷതപത്തിങ്കലെത്തിയെന്നോമ(ൽ നി
മാമകാനന്ദത്തെ പൂർണ്ണമാക്കാൻ"

എന്നു പറയുന്നു. സന്താനങ്ങൾ സുകൃതലബ്ധങ്ങളായ നിഷ്കളങ്കാത്മാക്കളാണെന്നും, അവരെ സേവിക്കുവാൻ നിയുക്തയായ ഒരു ഭൃത്യയാണ് താനെന്നുമുള്ള മാതൃബോധത്തോടുകൂടി അമ്മ കുട്ടിക്കു മുല കൊടുക്കുമ്പോൾ

"ഓമനേ നിന്നിലപൂർണ്ണത ചേർത്തിടാ-
യ്കിമുലപ്പാലിലെ ദൌർബല്യങ്ങൾ"

എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു. വീണ്ടും കുട്ടിയെ പിച്ച നടത്തുമ്പോൾ

"ആരു ഞാൻ നിന്നെയെൻകുഞ്ഞെ(ഗഹനമാം
പാരിതിൽ കാൽവെപ്പു ശീലിപ്പിക്കാ(ൻ"

എന്നവരോർമ്മിക്കുന്നു. മാതാവിനു തന്റെ പ്രിയ സന്താനത്തിന്റെ പ്രഥമരോദനം

"പ്രേമപവിത്രീ കരണമന്ത്രമവ-
ക്കിമണിക്കുഞ്ഞിന്റെയാദ്യത്തെ രോദ(നം
അല്ലെങ്കിൽ, അക്ഷയാനന്ദസാന്ദ്രാപി(തൻ
പുല്ലാങ്കുഴലിന്റെ പുണ്യഗീതസ്വനം"

ആണെന്നു തോന്നുന്നു. അമ്മയ്ക്കു മാത്രം പുത്രശുശ്രൂഷയാകുന്ന നിഷ്കാമകർമ്മത്തിന്റെ ഫലമായിട്ട്

"സാധിതമാകമാറുണ്ട്, തന്നുണ്ണിയിൽ
സർവ്വഭൂതാത്മകദർശനം മംഗളം"

മാതാവു തനയലബ്ധിയാൽ

"ധന്യഞാൻ ധന്യഞാൻ എൻ കൈ(യിൽത്താനിതാ
ധാർമ്മികജീവിത പക്വഫലം"

എന്നു മനനം ചെയ്യുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ഒരു മാതാവിനു തന്റെ പുത്രനോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണത ദർശനീയമാണ്.

ഭാര്യാഭർത്തൃസ്നേഹവും അപരിമിതമാണ്. ഉദാഹരണമായി ശ്രീരാമനേയും സീതയേയും എടുക്കാം. ശ്രീരാമൻ ഭയാനകമായ വനമദ്ധ്യത്തിൽ ഗർഭിണിയായ സീതയെ കാരണം കൂടാതെ ഉപേക്ഷിച്ചു. അവളെ ഇപ്രകാരം നിരാലംബയായി ഉപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ അവൾ നദിയിൽ ചാടി മരിക്കുവാൻ ഉദ്യമിച്ചു. പക്ഷെ പെട്ടെന്ന് അവൾ അതിൽനിന്നും വിരമിച്ചു. അതിന്റെ കാരണം തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ വംശനിലനില്പിന് ആവശ്യമായ സന്താനങ്ങൾ അവളുടെ ഗർഭത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണ്. ആ അവസരത്തിൽ അവൾ

"സാഹം തപഃ സൂര്യനിവിഷ്ടദൃഷ്ടി-
രൂർദ്ധ്വം പ്രസൂതേശ്ചരിതും യതിഷ്യേ
ഭൂയോയഥാമേ ജനനാന്തരേപി
ത്വമേവഭർത്താ ന ച വിപ്രയോഗഃ"

എന്നു തീർച്ചയാക്കി. "പ്രസവാനന്തരം ഞാൻ തപസ്സുചെയ്യുവാനായി യത്നിക്കും. ആ തപസ്സുകൊണ്ട് എനിക്കു ലഭിക്കേണ്ട ഫലം ഇനി ഒരു ജന്മത്തിലെങ്കിലും അങ്ങു തന്നെ എന്റെ ഭർത്താവായിത്തീർന്ന് ഒരിക്കലും വിരഹദുഃഖം അനുഭവിക്കാതെ സുഖമായി വസിക്കണം എന്നുള്ളതാണ്. ഇതിൽനിന്നും ഭാര്യാഭർത്തൃസ്നേഹം അമേയമാണെന്നു തെളിയുന്നു.

ഇനി നമുക്കു മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയുമായുള്ള സ്നേഹരംഗത്തേക്കു കടക്കാം. ശകുന്തള തന്റെ ഭർത്തൃസന്നിധിയിലേക്കു പോകുമ്പോൾ അവളുടെ വനജ്യോത്സ്നിയോട് "ദൂരദേശവാസിനിയായിപ്പോകുന്ന ഈ സഹോദരിയെ നിന്റെ കൊച്ചു ശാഖകളാകുന്ന കൈകൾകൊണ്ട് ഒന്നു ആലിംഗനം ചെയ്യണെ" എന്നു യാചിക്കുകയും, അനുധാവനം ചെയ്ത കൃഷ്ണമൃഗത്തെ നോക്കി "അച്ഛൻ നിന്നെ നോക്കിക്കൊള്ളും തിരിച്ചുപോ" എന്നു പറഞ്ഞു കരയുകയും, "മാൻപേട സുഖമായി പ്രസവിച്ചാൽ ആ വിവരം എന്നെ അറിയിപ്പിക്കുന്നതിനു ഒരാളെ അയക്കേണമേ" എന്നു താതനോടപേക്ഷിക്കുകയും മററും ചെയ്തതിൽനിന്നു മനുഷ്യനു പ്രകൃതിയോടുള്ള അപാരമായ സ്നേഹം വ്യക്തമാകുന്നു. "ചിരം ചാർത്തിന വൃക്ഷമൊന്നതിനടിക്കായിട്ടു കാന്തന്റെ മെയ് ചാരിക്കൊമ്പിലിടത്തു കണ്ണുരസുമാ മാൻപേട" ജന്തുക്കളുടെ പരസ്പര സ്നേഹാധിക്യത്തെ സുവ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെ എവിടെ നോക്കിയാലും

"സ്നേഹത്തിൽ നിന്നുദിക്കുന്നു—ലോകം
സ്നേഹത്താൽ വൃദ്ധി തേടുന്നു.
സ്നേഹം താൻ ശക്തി ജഗത്തിൽ—സ്വയം
സ്നേഹം താനാനന്ദമാർക്കും.
സ്നേഹം താൻ ജീവിതം ശ്രീമൻ—സ്നേഹ
വ്യാഹതിതന്നെ മരണം.
സ്നേഹം നരകത്തിൻ ദ്വീപിൽ—സ്വർഗ്ഗ
ഗേഹം പണിയും പടുത്വം"

എന്നതു കാണുവാൻ കഴിയും.

മനുഷ്യർക്കു ഉത്തമ ജീവിതം സുലഭമാകണമെങ്കിൽ ആ ജീവിതം സ്നേഹത്താൽ പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ടും, വിജ്ഞാനത്താൽ നയിക്കപ്പെട്ടും ഇരിക്കേണ്ടതാണ്. ജീവിതത്തിനു സ്നേഹവും ജ്ഞാനവും ഒന്നുപോലെ ആവശ്യമാണ്. സ്നേഹംകൊണ്ടു ജ്ഞാനം കൂടാതെയോ, ജ്ഞാനംകൊണ്ടു സ്നേഹം കൂടാതെയോ ഒരുത്തമ ജീവിതം നയിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. പുരാതനകാലത്തു സാംക്രമിക രോഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ജനങ്ങൾ ദേവാലയങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു പൊതുജനരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഈശ്വരാരാധന നടത്താറുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ആ സാംക്രമികരോഗം കാട്ടുതീ പോലെ പടർന്നുപിടിക്കുകയും അനേകം പേരെ മൃത്യുഹസ്താവലംബരാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു ജ്ഞാനമില്ലാത്ത സ്നേഹത്തിനു ഒരുത്തമോദാഹരണമാണ്. സ്നേഹശൂന്യമായ വിജ്ഞാനത്തിനു യുദ്ധം ഒരുപമാനമാണ്. വിമാനം കണ്ടുപിടിച്ചതു സമയലാഭത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. അവയെ ഇപ്പോൾ വിഷവായു പ്രയോഗത്തിനും, ബോംബിടുന്നതിനുമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം

"വിജ്ഞാനശക്തിയുടെ വിസ്മയ കൃന്ന വി(നോ
പജ്ഞാഭി വർദ്ധന യഹോവിധിവൈപ(രീത്യാൽ
അജ്ഞാതനാശകരയന്ത്രവിധാനിയാക്കി
വിജ്ഞാനിയാം നരനെ; നല്ലതുവല്ലതാക്കി"

ചെയ്യുന്നതു നിസ്നേഹവിജ്ഞാനമാണെന്നുള്ളതു അവിതർക്കിതമാണ്.

സ്നേഹവും, വിജ്ഞാനവും ഒന്നുപോലെ ആവശ്യമാണെന്നിരുന്നാലും സ്നേഹത്തിനാണ് അതിൽ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം. എന്തെന്നാൽ അതു ബുദ്ധിമാന്മാരെ തങ്ങൾക്കു സ്നേഹമുള്ളവരെ സഹായിക്കുന്നതിനു ആവശ്യമുള്ള ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. എങ്കിലും, ചിലപ്പോൾ ജ്ഞാനം സ്നേഹത്തെക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമായി ഭവിക്കും. വൈദ്യശാസ്ത്രം അതിനുദാഹരണമാണ്. ഒരു ഭിഷഗ്വരൻ ആപ്തമിത്രത്തെക്കാൾ ചിലപ്പോൾ കൂ

ട്ടതൽ പ്രയോജനകരമായി ഭവിക്കുകയും, വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിൽ കൂടുതൽ വിജ്ഞാനം പൊതുജനാരോഗ്യത്തിനു കൂടുതൽ ഗുണകരമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്യും.

സ്നേഹം രണ്ടു വ്യത്യസ്ഥ ഗതികളെ സ്വീകരിക്കുന്നു; ഒന്നു സന്തോഷവും, മററതു പരോപകാരതല്പരതയും. നാം നമ്മുടെ ഉപവനങ്ങളിൽ ചെടികൾ വച്ചു പിടിപ്പിക്കുന്നതിൻെറ ഉദ്ദേശം അവ നമുക്കു ആഹ്ളാദഹേതുകമായിത്തീരണം എന്നതാണ്. ഇവിടെ സ്നേഹം സന്തോഷസരണിയെ അവലംബിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ കുഷ്ഠരോഗികളെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ തങ്ങളുടെ ജീവനെ ബലികഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ അവക്കുള്ള സ്നേഹം ആഹ്ളാദാസ്പദമാകുവാൻ തരമില്ല. ഇപ്രകാരം താൻ സ്വയം ത്യജിക്കുന്നതു തൻെറ പരോപകാരതല്പരതയും അവരോടുള്ള അനുകമ്പയും ഒന്നുമാത്രമാണ്.

ഇപ്രകാരം "ആപ്തസത്യനവിയോഗമാം സുഖം" സ്നേഹംകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ എവിടെയും എല്ലായ്പോഴും ലബ്ധമാകുമെന്നുള്ളതു അവിതക്കിതമാണ്. ലോകം സ്നേഹജന്യമാണ്. ലോകം സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണമാണ്. ലോകം സ്നേഹത്തിൽത്തന്നെ ലയിക്കുകയും ചെയ്യും.

"സ്നേഹിക്ക നാം നമ്മെ മറന്നു സാക്ഷാൽ
ദൈവത്തെയോർത്തത്ഭുതമിപ്രപഞ്ചം
ഈശൻെറ പൂന്തോപ്പിതു; നിങ്ങളിതിനെ
സ്നേഹാമൃതത്താലതുസിക്തമാക്കാം."

P. Narayanan Unni,
Cl. I. Gr. II. a.

നാരദൻ 'അഥവാ ഏഷണിക്കാരൻ'

നാരദനെന്ന വാക്കു തന്നെ 'ഏഷണിക്കാരൻെറ' പര്യായമായിട്ടാണ് ഇന്നു ഉപയോഗിക്കുന്നത്. എന്തെന്നാൽ, നാഴിക തികച്ചൊരിടത്തും ഇരിക്കാതെ, ഈരേഴുലകവും ചുററി നടന്ന്, ഏഷണി പറഞ്ഞ്, അദ്ദേഹം കണ്ടവരെയൊക്കെ ചെണ്ട കൊട്ടിക്കുന്നു, എന്ന അപവാദം പ്രസിദ്ധമാണ്. എന്നാൽ, പരമാനന്ദപ്രദമായ സ്വരമാധുരിയാൽ ശ്രോതാക്കളെ അപഹൃതചിത്തവൃത്തികളാക്കിത്തീർത്ത്, കരുണയും ഭക്തിയും നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഹൃദയത്തോടെ, ലോകം മുഴുവൻ ചുററിസ്സഞ്ചരിച്ച് ഒരു വത്തമാനപ്പത്രമെന്നവണ്ണം മാത്രം, വാത്താവിതരണം നടത്തിയിരുന്ന, വീണാപാണിയായ നാരദനു ഈ പേര് എങ്ങിനെയാണ് യോജിക്കുന്നതെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. അതു വെറും തെററിദ്ധാരണയുടെ ഫലം മാത്രമായിരിക്കാം.

കടക്കണ്ണിൻെറ ഒററച്ചലനംകൊണ്ടുപോലും കലഹമുണ്ടാക്കുവാൻ, നാരദനു നെഞ്ചുറപ്പും, സാമത്ഥ്യവുമുണ്ടെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവർ, ബുദ്ധിമുട്ടുന്നവക്കു മുക്തിമാഗ്ഗമുപദേശിക്കുന്നതിലും, അദ്ദേഹം സമത്ഥനാണെന്നകാര്യം ഓക്കേണ്ടതാണ്. ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഗ്യാലന് അയച്ച മരണവാറണ്ടിൽ, അജ്ജുനൻെറ സഹായപ്രതിജ്ഞയും ഭംഗംവരുത്താതെ തന്നെ ഗ്യാലൻെറ ജീവനെ രക്ഷിച്ച നാരദൻ, വിജ്ഞന്മാരുടെ മുമ്പിൽ അപഹാസ്യനാകുമോ? രാവണനും കാലനും തമ്മിൽ ശണ്ഠ കൂട്ടിയതിനു ശേഷം, "യുദ്ധകോലാഹലം കാണാമിനിയെന്നു ചിത്തകുതൂഹലം" പൂണ്ടു് എഴുന്നെള്ളിയ നാരദനും കറച്ചാദർശശുദ്ധിയുണ്ടായിരുന്നു. അതു കലഹമുള്ളിടത്തെല്ലാം കുരുത്തംകെട്ടവരെ കണ്ടിൽ ചാടിച്ച്, മാറിനിന്ന് 'കണ്ടിലെ കേട്ടിലെ', എന്നു പറഞ്ഞു ലോകത്തിനുദാഹരണം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയെന്നൊന്നു മാത്രമാണ്.

രാജ്യാഭിഷേകത്തിന് ഒരുങ്ങാതെ തൻെറ അവതാരലക്ഷ്യത്തെ പ്രാപിക്കണമെന്നും, ഇന്നസമയത്തു രാവണനെ വധിക്കണമെന്നും, വീണ്ടും വീണ്ടും ശ്രീരാമനെ ഓർപ്പിക്കുന്ന നാരദൻെറ കാര്യക്ഷമത ഒന്നു വേറെ തന്നെ. ഇതു്, തപസ്സിനായി വനത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ട ധ്രുവകുമാരനെ ഉപദേശിക്കുന്നതിലും 'ഗർഭസ്ഥിതനായ' പ്രഹ്ലാദനു ഭഗവൽസ്തുതി ഉപദേശിക്കുന്നതിലും വെളിപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ആദ്യ ജന്മത്തിൽ വെറുമൊരു ഭൃത്യയുടെ മകനായിരുന്ന നാരദൻ ദേവഷിസ്ഥാനത്തെക്കുയന്നതു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉഗ്രതപസ്സുകൊണ്ടാണല്ലോ. ഇതു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്ഥിരപ്രതിജ്ഞയുടെ ഉത്തമോദാഹരണമാണ്. സ്വണ്ണവണ്ണത്തിലുള്ള നീണ്ട ജഡയും, സ്ഫടികാക്ഷമാലകളും ഭൂതിഭൂഷിതനായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിശാലനെററിയും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദിവ്യതേജസ്സിനു മാററു കൂട്ടിയിരുന്നു.

മററു മുനിസഹോദരങ്ങളെപ്പോലെ, കോപാവേശത്താൽ മതിമറന്ന്, ലോകത്തെ ശാപാഗ്നിയ്ക്കിരയാക്കാനുള്ള ഭ്രാന്തു നാരദമഹഷിയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. "രണ്ടാം വാക്കിനു കേറിയടിക്കുക" എന്ന സ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തെ തീണ്ടിട്ടുപോലുമില്ല. എന്നാൽ ഗവ്വിഷ്ഠന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനെന്നു പ്രസിദ്ധി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ദുർവ്വാസസ്സിനെപ്പോലും ശാന്തനാക്കുവാൻ കോമളനായ നാരദനു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യനെ ശുദ്ധമാക്കുവാനുള്ള ഗവ്വം മററുമായി മാററി ഉഴറുവാനുള്ള ലൈസൻസ്', അദ്ദേഹത്തിൻെറ തപശ്ശക്തിയെ കളങ്കപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. വിഷയലോലുപന്മാരായ, ധനാധിനാഥ കുമാരന്മാർ മാത്രമേ നാരദമഹഷിയുടെ ശാപത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ളൂ. യാതൊരു വൈമനസ്യവും കൂടാതെ മോചനത്തിനുള്ള വഴിയുപദേശിക്കുകയാൽ, ശ്രീകൃഷ്ണൻ അവരെ മോചിപ്പിച്ചു ഭക്തന്മാരാക്കുകയും ചെയ്തു.

ഭക്തിയുടെ ആഴവും യുക്തിയുടെ പ്രാബല്യവും, അറിവാനും അനുഭവിപ്പാനും നാരദമുനിയെപ്പോലെ അധികംപേക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതേസമയം തന്നെ, സംഗീതവും സാഹിത്യവും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹിതാനുവത്തികളായിരുന്നെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു് ഒട്ടും അതിശയോക്തി ആകുന്നതല്ല. ഏതു കാര്യവും സ്വകപോലകല്പിതാകൊണ്ടു ഹൃദയാനന്ദപ്രദമായ രീതിയിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു പ്രത്യേക വാസനയുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയവീണയിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മധുരസ്വനങ്ങൾ, ഭക്തി, പ്രേമം, ത്യാഗം എന്നിവയുടെ മാററുരച്ചു കാണിച്ചിരുന്നു.

അവസാനമായി അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതത്തെപ്പററിയും ആലോചിച്ചുനോക്കാം. തൻെറ കൂട്ടുകാരനായ തുംബുരുവും താനും, നരനാരായണന്മാരെപ്പോലെയാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നതു്. സഞ്ചരിക്കുവാനും, പാട്ടു പാടുവാനും, രസിക്കുവാനും, രസിപ്പിക്കുവാനും വിരുതന്മാരായ ഇവർ എത്ര സന്തോഷത്തോടെയാണ് കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടിയതെന്ന് അവക്കു മാത്രമേ അറിയാവൂ. ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും അത്ഭുതം പ്രവത്തിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഈ സഹൃദയശിരോമണികൾ അവിടെ ഹാജരുണ്ട്. വല്ല വിശേഷം ഉണ്ടെങ്കിൽ നാരദനെ അവിടെത്തന്നെ അന്വേഷിക്കണം.

ഇത്ര കൃത്യനിഷ്ഠയും, കാര്യക്ഷമതയും, രസികത്വവും, ദേവഷിമാരിൽപോലും ഒന്നിച്ചു കാണുവാൻ പ്രയാസമാണ്. ഇത്ര

സരസവും, സുന്ദരവും, സമ്പൂർണ്ണവുമായ
സൃഷ്ടി ബ്രഹ്മാവു രണ്ട പ്രാവശ്യം സൃഷ്ടിച്ചി
ട്ടില്ലതന്നെ. എന്നിട്ടും 'ഏഷണിക്കാരൻ'
എന്ന ഒരു വിശേഷണവും കൂടെ അദ്ദേ
ഹത്തിൻെറ നാമത്തോട്ട ചിലർ ചേൎക്ക

ന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അത് അദ്ദേഹത്തിന്
ഒരു ഭൂഷണമായിട്ടാണ് തീൎന്നിട്ടുള്ളതെന്ന
ത് രസാവഹം തന്നെ.

N. G. Poulose
Class II. Gr. II. a.

അന്വേഷണം.

(എം. ഇ. ചെറിയാൻ, തിരുവല്ലാ)

അർദ്ധരാത്രിയുടെ അഗാധതയിൽ.....
......പാതിരാക്കോഴി ഒന്നു കൂവി. ഞാൻ
വിചാരിച്ചു എൻെറ പ്രേമമയിയുടെ ദിവ്യ
ഗീതമാണ് അതെന്ന്. ഞാനൊന്നു പി
ടഞ്ഞു, ഹൃത്തടമൊന്നു ത്രസിച്ചു, ആകെ
യൊന്നു പുളച്ചു. ആ മനോഹരിയുടെ ത
ഴുകലിനിടയിൽ നിർവ്വാണമിയലുവാൻ ഹൃ
ദയം അഭിവാഞ്ഛിച്ചു. ഞാൻ തലപൊ
ക്കി നോക്കി. നിരാശ! വെറും അന്ധ
കാരം. എങ്ങും നിശ്ശബ്ദത. എൻെറ ഉ
ൾത്തടം പൊട്ടിയെന്നു എനിക്കു തോന്നി.
ആ പാതിരായുടെ പ്രശാന്തതയിൽ എ
ൻെറ വിങ്ങിപ്പൊട്ടൽ പൊന്തിയുയൎന്നു. അ
ങ്ങുമിങ്ങുമിരുന്ന ചില നിശാചരികൾ അ
ത് ഏററുപാടി. അയ്യയ്യോ, ഞാൻ അശ
ക്തനായി. എനിക്കൊന്നും ചെയ്യുവാൻ
കഴിഞ്ഞില്ല. ആ പുതപ്പു വലിച്ച് കാലി
ലിട്ടു. ആ പായ്ച്ചുരുളിനുള്ളിൽത്തന്നെ
അഭയം തേടി. വീണ്ടും നിദ്ര.

× × ×

സുപ്രഭാതം. ദിനദേവത പുഞ്ചിരി
തൂകിയെന്നെ മാടി വിളിച്ചു. വിഹഗങ്ങളു
ടെ കളകളനാദം എനിക്ക് ഹൃദയംഗമമാ
യി സ്വാഗതമരുളി. അടുത്തുള്ള ദേവാല
യത്തിൽനിന്നും ഉയൎന്ന മണിനാദം എ
ൻെറ ജൈത്രയാത്രയുടെ ശംഖൊലിയായി
ത്തീൎന്നു. ഓലത്തുഞ്ചാണി എൻെറ വൈ
ജയന്തിയായി പാറിക്കളിച്ചു. ഞാൻ ഉത്ഥി

തനായി ആ ദീർഘനിദ്രയിൽനിന്നു വിമു
ക്തനായി. ഞാൻ ഒന്നു ചിരിച്ചു. പ
ക്ഷെ അതു കരച്ചിലായി മാറുകില്ലെന്നു ആ
ൎക്കറിയാം.

ബാലാരുണൻെറ കിരണച്ഛവി തട്ടി മ
ൺമാടങ്ങൾ പോലും പൊൻമാടങ്ങളാകു
ന്ന വിഭാതവേളയിൽ ഞാനെൻെറ കാമു
കിയെ അന്വേഷിച്ചു യാത്രയായി. ഞാൻ
തെരുവീഥിയിലേക്കിറങ്ങി. അവളുടെ മ
ണിമേതരിൻെറ ഉരുൾച്ച ഞാൻ കേട്ടു.
ഞാൻ ഒന്ന് ഇളകി. ആ ശബ്ദത്തെ ല
ക്ഷ്യമാക്കി ഓടിത്തുടങ്ങി. "എൻെറ പ്രിയ
കാമുകി! നീ എവിടെ, എവിടെ?" എ
ൻെറ ചോദ്യങ്ങൾ ദേശാന്തരങ്ങളിൽ ചെ
ന്ന് അല തല്ലി.

വഴിയരികിൽ നിന്ന റോസാപുഷ്പത്തോ
ട്ട ഞാൻ ചോദിച്ചു, "അനന്യസുലഭമായ
സൌഗന്ധധോരണി പരത്തുന്ന റോസാ
പുഷ്പമേ! എൻെറ പ്രാണനാഥയെ നീ ക
ണ്ടുവോ?" തല കുലുക്കിക്കൊണ്ട് ആ പു
ഷ്പം ഹാസോപേതം പറഞ്ഞു, "കമ്രധീര
നായ യുവാവേ! സ്വാഗതം. നിങ്ങൾ
ആരെത്തിരക്കി യാത്ര തിരിച്ചിരിക്കുന്നുവോ
ആ ദേവി ഇവിടെയെങ്ങും ദൃശ്യയല്ല. പാ
തവക്കിൽ അന്യരുടെ കരുണാമൃതകണ
ങ്ങൾ കാത്തിരിക്കുന്ന ആ സാധുവിനോടു ചോദിക്കുക." —

സിയുടെ ആവാസരംഗം? ആ ദേവി ഇ
വിടെയെങ്ങുമില്ല."

ഞാൻ പിന്തിരിഞ്ഞു. ചക്രവാളത്തി
ൻെറ വിദൂരപരിധിയിൽ അവളുടെ പൊൻ
തേരു മറയുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടു. ഞാൻ
വീണ്ടും നെട്ടോട്ടം ഓടിത്തുടങ്ങി. കണ്ണു
നീർകണങ്ങൾ എന്നിൽനിന്നും അടൎന്നു
വീണു. എൻെറ കാലു കഴയുന്നുവെന്നു
തോന്നി. എങ്കിലും ഞാൻ നിന്നില്ല. ക
ലപ്പയും കുന്താലിയും തോളിലേന്തി പാത
വക്കിൽ ഒരു സാധു ഇരുന്നിരുന്നു. ഞാൻ
അയാളെ സമീപിച്ചു ചോദിച്ചു, "ഭൂമിയോ
ട് അടർ പൊരുതുവാൻ തുനിഞ്ഞിറങ്ങിയി
രിക്കുന്ന നിങ്ങൾ ആരാണ്? നിങ്ങൾ ക
ണ്ടുവോ എൻെറ ആത്മനാഥയെ." "കരു
ണേ", അയാൾ ഉത്തരം പറഞ്ഞു, "കരു
ണയുടെ കണികയേററിട്ടില്ലാത്ത ഈ ലോ
കം എന്നെ കൂലിക്കാരൻ എന്നാണ് പറയു
ന്നതു്. ചുട്ടെരിയുന്ന കൊടുംവെയിലത്തു
യജമാനനു വേണ്ടി പാടത്തു കിടന്നു നട്ടം
തിരിയുന്നവനാണ് ഞാൻ. യജമാന
ൻെറ കാലുയ്ക്കു സുഖമില്ലെങ്കിൽ നുകം തോ
ളിൽ വഹിക്കേണ്ടവനാണ് ഞാൻ. അ
ന്തിയാകുമ്പോൾ അർദ്ധപ്പട്ടിണിയോട്ട കു
ടി ആൎത്തരായി അലയുന്ന എൻെറ കുഞ്ഞു
ങ്ങളുടെ അന്തികത്തിൽ ഞാൻ അണയും.
എല്ലാം നിരാശ! കഷ്ടത! എനിക്കാണോ
ഭൂമണ്ഡലത്തിൻെറ നാലതിരിലും യഥേ
ഷ്ടം തുള്ളിക്കളിക്കുന്ന ആ മഹാ പ്രഭ്വിയെ
കാണുവാൻ സൌകര്യമുണ്ടാവുക. പോ
വുക, ഞാൻ ഈ വഴിയരികിൽ ഇരുന്ന്
യഥേഷ്ടം ഒന്നു നെട്ടുവീൎപ്പിട്ടുകൊള്ളട്ടെ"

ഒരു വണ്ണാത്തിപ്പുള്ള് ദുസ്സഹമായി ചി
ലച്ചുകൊണ്ട് എൻെറ തലയ്ക്കുമീതെക്കൂടി പ
റന്നുപോയി. മന്ദമാരുതൻ ചെവിതാരയോ
ന്നു മൂളിക്കൊണ്ടു കടന്നുപോയി.

ഞാൻ 'അന്വേഷണം' തുടൎന്നു. എ

ങ്ങലടിച്ചുകൊണ്ട പിന്നെയും ഓടിത്തുടങ്ങി.
'ഹാ!, എൻെറ നാഥേ! നിന്നെ ഞാൻ എ
വിടെത്തിരയേണ്ട?' ഒരു കെട്ട പുസ്തകവു
മേന്തി പാതവക്കിൽ മദാലസനായി വിഹ
രിച്ചിരുന്ന ഒരു ബാലനെ ഞാൻ കണ്ടു.
ഞാൻ അവനെ സമീപിച്ചു ചോദിച്ചു,
"സുഭഗനായ കുമാരാ! നീ ആരാണ്? നീ
കണ്ടുവോ എൻെറ പ്രേമധാമത്തെ." ഒരു
പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ട് അവൻ ഉത്തരം
അരുളി, "ഹേ! സഖാവേ, കാൎയ്യമറിയാ
ത്ത ഈ ലോകം എന്നെ വിദ്യാൎത്ഥിയെന്നു
മുദ്രയടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതെ, ഞാൻ വി
ദ്യാൎത്ഥിയായിപ്പോയി. എനിക്കിനി മററൊ
ന്നിനും സമയമില്ല. വിദ്യാലയത്തിൽ ചെ
ന്നാൽ! അഹഹോ! അസ്വാതന്ത്ര്യം.
ഞാനൊന്നു തിരിഞ്ഞെങ്കിൽ ഗുരു പറയും
അധികപ്രസംഗിയാണെന്ന്. ഞാൻ മ
നുഷ്യനായി വല്ലതും പ്രവൃത്തിച്ചെങ്കിൽ ധി
ക്കാരിയായി. സ്നേഹിതാ, ഞാൻ അവിടെ
ഞാനല്ല. കൎക്കശഹൃദയരായ ആ ഗുരുക്ക
ന്മാരുടെ കൈയിലെ കളിപ്പാവയാണ്. അ
വർ തിക്തകം തന്നാൽ ഞാൻ അതു മധു
വായി ആസ്വദിച്ചുകൊള്ളണം. പക്ഷെ
ഞാൻ അമൃതം കാണിച്ചാൽ! അവർ അ
തു കാണുമെങ്കിലും കണ്ട ഭാവമില്ല. ഞാൻ
ഒന്നു ചിരിച്ചെങ്കിൽ അവർ പറയും അതി
ൽ നൂറു് ദുരൎത്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന്; ഒരു നല്ല
അൎത്ഥംപോലും ഇല്ലെന്നും. ഞാൻ ഒന്നു
തിരിഞ്ഞു നോക്കിയെങ്കിൽ അവർ പറയും
അത് അനാവശ്യത്തിലേക്കു മാത്രമാണെ
ന്ന്. കഷ്ടം! ഞാനൊരു വിദ്യാൎത്ഥിയായി
പ്പോയി. എനിക്കും ആഗ്രഹമുണ്ട് നിങ്ങ
ൾ ആരായുന്ന ആ മഹാഭാഗയെ ഒന്നു കാ
ണണമെന്ന്. എന്തു ചെയ്യാം. ഈ ദീ
ൎഘനിശ്വാസത്തോടുകൂടി ഞാൻ കുറച്ചു
കാലംകൂടി കഴിഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ."

എനിക്കു പിൻവാങ്ങാതെ നിവൃത്തിയി

ല്ലാതായി. പക്ഷെ എന്റെ മനസ്സ് മടച്ചിരുന്നില്ല. ആ ആകർഷണശക്തി എന്നെ മുന്നോട്ട് വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞാൻ നടന്നുതുടങ്ങി. എനിക്കഭിമുഖനായി ഒരാൾ ദൃശ്യനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നീണ്ടുകിടന്ന കുപ്പായവും ഇടതൂർന്നു വളർന്ന ദിക്ഷയും എന്നെ വലിച്ചുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ എത്തിച്ചു. ഒരു അഭിവന്ദനപ്രണാമം കഴിഞ്ഞു ഞാൻ ചോദിച്ചു, "ഗുരുദേവാ, നിങ്ങൾ ആരാണ്? അവിടുന്നെന്റെ ആത്മസഖിയെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?" ശാന്തത പരത്തുന്ന മന്ദഹാസം തൂവിക്കൊണ്ട് ആഗതൻ പറഞ്ഞു, "ഹേ, യുവാവേ! എട്ടുംപൊട്ടും തിരിയാത്ത ലോകത്തിന്റെ നിർവ്വചനപ്രകാരം ഞാൻ ഒരു പുരോഹിതനാണ്. ഈശ്വരനും മനുഷ്യനും മദ്ധ്യേനിന്ന് എളിയതോതിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവനാണ് ഞാൻ. പക്ഷെ പരമാർത്ഥതയറിയാത്ത ലോകം എന്നെ വഞ്ചകൻ, കപടഹൃദയൻ എന്നൊക്കെയേ വിളിക്കുകയുള്ളൂ. ഞാൻ അതിനൊന്നിനും എതിരു പറവാൻ പാടില്ല പോലും. പറഞ്ഞെങ്കിൽ, ക്രൂരത ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന മുഖങ്ങൾ എന്റെ നേരേ പല്ലിളിക്കും. എനിക്കും ആഗ്രഹമുണ്ട് പരമാർത്ഥതയുടെ പവിത്രതയിൽ ആറാടണമെന്ന്. പക്ഷെ സ്വേച്ഛാധികാരിയായ മനുഷ്യൻ എന്നെ വിട്ടയയ്ക്കില്ല. അവൻ പറയുന്നതുപോലെ ഞാൻ ചെയ്തുകൊള്ളണം. അല്ലെങ്കിൽ അടുത്ത ദിവസം ഞാൻ പുരോഹിതനല്ല. എന്തു ചെയ്യാം. നിങ്ങൾ ആരെ തിരക്കുന്നുവോ ആ സ്നേഹസമ്പന്നയെ കാണുന്നതിന്, അവളുടെ ഉത്സംഗത്തിൽ വീണ് നിർവൃതി കൊള്ളുന്നതിനു എനിക്കും ആശയുണ്ട്. പക്ഷെ...."

അതു മുഴുവനും കേൾക്കാൻ ഞാൻ നിന്നില്ല. എനിക്ക് നാഴികകൾ അനേകായിരം പിന്നെയും ഓടേണ്ടതായുണ്ടായിരുന്നു. പശ്ചിമാംബരത്തിൽ ഒരു കട്ടരേഖയുടെ ഒരു പരക്കൽ. എനിക്കു സമയമില്ലായിരുന്നു. എന്റെ ഓട്ടത്തിനു ശീഘ്രത കൂടിത്തുടങ്ങി. എന്റെ കണ്ണുകൾ മങ്ങിത്തുടങ്ങി. ഞാൻ ഒന്നും നോക്കിയില്ല. നെട്ടോട്ടം.

× × ×

ഞാൻ ഒന്നു തലയുയർത്തി. ഭയങ്കരം! ഞാൻ ഒരു വനമദ്ധ്യത്തിൽ. ആദ്യംപോലെ അവസാനവും. എങ്ങും നിരാശ, അന്ധകാരം. ഞാൻ ഒന്നു അന്ധാളിച്ചു. വീണ്ടും തലപൊക്കി നോക്കി. അകലെയല്ലാതൊരു പ്രഭാപ്രസരം. ഞാൻ അതിനു നേർക്കു പാഞ്ഞു. എന്റെ തെരച്ചൽ അവസാനിക്കാറായി. ഞാൻ കണ്ടു പിടിച്ചു. ഞാൻ കണ്ടു, ആ വനത്തിന്റെ അന്തരാളത്തിൽ എന്റെ ദേവിയെ, കരുണാസമ്പന്നയെ, ആശ്രയസങ്കേതത്തെ. മാൻപേടപോലെ ഞാൻ തുള്ളിച്ചാടി. എന്തൊരാഹ്ലാദമായിരുന്നെന്നോ അത്. നെട്ടുകൻ കാഷായാംബരധാരിയായിരുന്ന ആ മോഹനസ്വരൂപത്തെ സമീപിച്ച് ഞാൻ ചോദിച്ചു, "അമ്മേ! നിങ്ങൾ ആരാണ്, എന്റെ ആത്മാനന്ദം നിങ്ങൾ തന്നെയോ." ഒരു പുഞ്ചിരി. ആ ദേവി പറഞ്ഞു; "കുഞ്ഞേ! ലോകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഞാനൊരു മുനിയാണ്. സന്ന്യാസിനിയാണ്. ഒരു പക്ഷെ എന്നെയായിരിക്കാം നീ തെരഞ്ഞുനടന്നത്. ലോകത്തിന്റെ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കോ മായാവിമോഹങ്ങൾക്കോ ഇവിടെ സ്ഥാനമില്ല. എന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ഇവിടെ ഭൗമികശക്തികളൊന്നുമില്ല. ഞാൻ സർവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്ര. വന്യമൃഗങ്ങളോടൊത്തു ഞാൻ കേളിയാടും. ചില്ലിലതകളോടൊത്തു നൃത്തം ചെയ്യും. ഏററവും ഉപരിയാ

യി സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപനായ ജഗദീ
ശ്വരന്റെ വിരിമാറിൽ ഞാൻ നിർവൃതി
കൊള്ളും. എന്നെത്തന്നെയാണോ നീ
അ...... .."

അതു പൂർത്തിയാക്കാൻ ഞാൻ സമ്മതി
ച്ചില്ല. അവളുടെ പാദാന്തികത്തിൽ ഞാൻ
വീണു. ആ മംഗളദായകി എന്നെ മാറോ
ടണച്ച് ഒന്നു ചുംബിച്ചു.

ആകാശദേശത്തിൽ ഒന്നു രണ്ടു താര
ങ്ങൾ നിന്നിമേഷരായി ആ മംഗല്യകർമ്മ
ത്തിനു മൂകസാക്ഷ്യം വഹിച്ചു.

സ്വാതന്ത്ര്യം, സുപ്രസന്നത, സന്തോ
ഷം, എങ്ങും ഒരു നവജീവൻ, ജീവിതം മ
ധുരം, മംഗളം.

Our Exchange Magazines

20th March, 1939, to 20th August, 1939.

1. The Loyola College Magazine, Madras.
2. St. Thomas College, Trichur.
3. The National College Magazine, Trichinopoly.
4. The Old College Magazine, Trivandrum.
5. Madras Christian College Magazine, Madras.
6. The Andhra Christian College Magazine.
7. The Government College, Miscellany, Mangalore.
8. The Pudukottai College Magazine, Pudukottai.
9. The Lucknow College Magazine, Lucknow.
10. The Theological College Magazine, Bangalore.
11. The American College Magazine, Madura.
12. The Students' Chronicle, & Serampore College Magazine, Serampore.
13. The Excelsior, St. Berchman's College Magazine, Changanacherry.
14. St. John's College Magazine, Agra.
15. Malasia Message, Serampore.
16. The Zamorin's College Magazine, Calicut.
17. Indian Literary Review, Madras.
18. Macmillan's Review.

24th Aug., 1939.

Printed by Mr. C. V. Mathew, at the C. M. S. Press, Kottayam,
and published by Mr. T. I. Poonen, M. A., Managing Editor, U. C. College Magazine, Alwaye.